

CURTEA DE APEL BACĂU

**BULETINUL
JURISPRUDENȚEI
CURȚII DE APEL BACĂU
PE
TRIMESTRUL I 2015**

CUPRINS

SECȚIA I CIVILĂ

1. Drept procesual civil. Cerere de revizuire. Contrarietate de hotărâri. Neinvocarea excepției autorității de lucru judecat	3
2. Apel – contestație decizie sancționare; consecințe neînregistrare ședință de judecată; semnificație atribuție de serviciu de înlocuire coleg lipsă; posibilitatea refuzului îndeplinirii sarcinilor postului	4
3. Apel – contestație asigurări sociale; acordare indice corecție, conform art. 170 Legea 263/2010, cu 1.01.2013 persoanelor a căror drepturi la pensie s-au născut anterior intrării în vigoare a O.U.G 1/2013; efectul viitor și obligatoriu al deciziei Curții Constituționale	9
4. Recurs – obligație respectare servitute scurgere ape naturale; condiții stingere servitute; legalitate reluare cercetare judecătorească; dreptul la apărare	13
5. Drept procesual civil. Cerere de revizuire întemeiată pe disp. art. 322 pct. 5 cod pr.civilă. Caracterul determinant al înscrisului nou	18

SECȚIA A II-A CIVILĂ, DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

1. Răspunderea civilă. Modalitatea de stabilire a despăgubirilor pentru neîndeplinirea obligațiilor asumate în raport de răspunderea civilă delictuală	20
2. Drept procesual civil. Condițiile de numire a curatorului special în cazul profesioniștilor	22
3. Accesul la informațiile de interes public. Excepțiile aplicabile în contextul derulării procedurii de achiziție publică	24

SECȚIA I CIVILĂ

1. Drept procesual civil. Cerere de revizuire. Contrarietate de hotărâri. Neinvocarea excepției autorității de lucru judecat.

Drept procesual civil. Cerere de revizuire. Contrarietate de hotărâri. Neinvocarea excepției autorității de lucru judecat.

Art. 322 pct. 7 Cod procedură civilă.

Posibilitatea de a cere revizuirea pentru contrarietate de hotărâri este condiționată de împrejurarea că în cadrul celui de-al doilea proces să nu se fi invocat prima hotărâre, sau dacă a fost invocată, instanța să fi omis a se pronunța asupra acesteia.

*Curtea de Apel Bacău – Secția I Civilă
Decizia civilă nr. 2 din 12 ianuarie 2015*

Numiții E. L. și E. C. au promovat cererea de revizuire întemeiată pe dispozițiile art. 321 pct. 7 Cod procedură civilă, susținând că există contradicție între următoarele două hotărâri:

- decizia civilă nr. 59/05.03.2009 a Tribunalului Neamț;
- sentința civilă nr. 3022/03.07.2013 a Judecătorei Neamț.

Se pretinde că sunt îndeplinite cerințele art. 322 pct. 7 Cod procedură civilă, respectiv:

- cele două hotărâri se încadrează în categoria hotărârilor susceptibile de a fi atacate cu revizuire, astfel cum sunt ele enumerate de art. 322 alin.1 Cod procedură civilă;
- hotărârile sunt potrivnice, cuprinzând măsuri care nu se pot aduce la îndeplinire ; astfel, dacă prin prima hotărâre au fost considerați de buna credință și a fost menținut amplasamentul gardului, prin hotărârea ulterioară au fost considerați de rea-credință și s-a dispus demolarea gardului;
- există triplă identitate de părți, obiect și cauză;
- în fața Judecătorei Piatra Neamț nu a fost invocată autoritatea lucrului judecat în raport de decizia civilă nr.59/05.03.2009 a Tribunalului Neamț.

Examinând cererea de revizuire prin prisma motivelor invocate, a dispozițiilor art. 322 pct. 7 Cod procedură civilă, Curtea reține următoarele:

Art. 322 pct. 7 Cod procedură civilă reglementează ca motiv de revizuire situația în care există hotărâri potrivnice date de instanțe de același grad sau de grade diferite, în una și aceeași pricină, între aceleași persoane, având aceeași calitate.

Fundamentul acestui motiv de revizuire îl reprezintă instituția autorității de lucru judecat.

Revizuirea pentru contrarietate de hotărâri bazate pe art. 322 pct.7 Cod pr. civilă este admisibilă dacă sunt îndeplinite cumulativ următoarele condiții: existența unor hotărâri judecătorești definitive, care să fie potrivnice (contradictorii), hotărârile judecătorești în cauză să fie pronunțate în dosare diferite ; să existe triplă identitate de părți, obiect și cauză ; în cel de-al doilea proces să nu se fi invocat excepția autorității de lucru judecat sau, dacă a fost invocată, să nu se analizat.

În speța de față, revizuenții E. L. și E. C. au solicitat anularea sentinței civile nr. 3022/03.07.2013 pronunțată de Judecătoria Neamț (irevocabilă prin decizia 387/27.05.2014 a Tribunalul Neamț în dosarul nr. 898/279/2006), invocând excepția autorității de lucru judecat în raport cu decizia 59/05.03.2009 a Tribunalului Neamț pronunțată în dosarul

Tribunalului Neamț nr.898/279/2006.

Examinând cea de-a doua hotărâre ce se cere a fi anulată în baza art. 322 pct. 7 Cod procedură civilă respectiv sentința civilă nr. 3022/03.07.2012 a Judecătoriei Piatra Neamț pronunțată în dosarul nr. 8618/279/2009 Curtea constată următoarele :

La fila 52 dosar prin răspunsul la întâmpinare formulat reclamanta C. E. a invocat existența dosarului 898/279 al Judecătoriei Piatra Neamț prin care s-a cerut grănițuirea unei suprafețe de 400 m.p. și obligarea la ridicarea unui gard.

S-a dispus atașarea dosarului 898/279/2006 al Tribunalului Neamț, iar la termenul din 16.02.2011 s-a pus în discuția părților excepția autorității de lucru judecat.

Așa cum rezultă din lecturarea încheierii sus-menționate, instanța s-a pronunțat în sensul că nu este incidentă autoritatea de lucru judecat.

Ori, Curtea reține că posibilitatea de a cere revizuirea pentru contrarietate de hotărâri este condiționată de împrejurarea că în cadrul celui de-al doilea proces să nu se fi invocat prima hotărâre, sau, chiar dacă a fost invocată instanța să fi omis să se pronunțe asupra obiecțiilor în legătură cu existența acelei hotărâri, în sensul de a nu se fi soluționat excepția autorității de lucru judecat.

Ori, în speță excepția autorității de lucru judecat raportat la decizia din dosarul 898/279/2006, (vezi fl. 52, 66, 77 și 95) fusese invocată, iar instanța s-a pronunțat asupra acesteia, astfel încât partea nu mai poate reitera aceeași excepție pe calea revizuirii.

Dacă s-ar admite interpretarea contrară și s-ar considera că cererea de revizuire pentru contrarietate de hotărâri este admisibilă în orice situație ar însemna să se nesocotească autoritatea de lucru judecat rezultat din cea de-a doua hotărâre ceea ce ar fi împotriva finalității urmărite de lege.

Pentru considerentele sus-arătate, în baza art. 322 pct. 7 Cod procedură civilă a fost respinsă cererea de revizuire.

Referitor la cererea de obligare la plata cheltuielilor de judecată, instanța a făcut aplicarea dispozițiilor art. 274 alin.3 Cod procedură civilă, reducând aceste cheltuieli reprezentând onorariu de avocat la 1000 lei, proporțional cu amplitudinea și complexitatea activității depuse de avocat. Instanța nu intervine în contractul de asistență juridică încheiat între părți, adică nu împiedică executarea acestuia, acesta se menține, instanța având doar posibilitatea de a micșora cuantumul cheltuielilor de judecată la care urmează a fi obligată partea care le datorează, instanța apreciind asupra caracterului său rezonabil/nerezonabil.

2. Apel – contestație decizie sancționare; consecințe neînregistrare ședință de judecată; semnificație atribuție de serviciu de înlocuire coleg lipsă; posibilitatea refuzului îndeplinirii sarcinilor postului.

Dreptul muncii, C.pr.civ.

Art. 231 alin. 2, art. 178 alin. 2 și 3 lit.”b”,
250 N.C.Pr.civ, art. 252, 272 C.muncii

Neînregistrarea ședinței trebuia invocată la termenul la care s-a ivit neregularitatea sau, dacă partea nu era prezentă, la primul termen următor și înainte de a pune concluzii pe fond, sancțiunea fiind decăderea; deci, invocarea pentru întâia dată ca motiv de apel, nu este posibilă.

Neindicarea normei ce califică expres fapta ca abatere în decizia de sancționare, nu echivalează cu nerespectarea art. 252 C.muncii, atât timp cât se indică prevederilor din statutul de personal, regulamentul intern, contractul individual de muncă sau contractul colectiv de muncă aplicabil care au fost încălcate de salariat.

Înlocuirea unui coleg pe perioada absenței, conform obligației prevăzute în fișa postului, semnifică cumularea atribuțiilor celor două funcții și nu exercitarea doar a sarcinilor celui înlocuit. Prin urmare, refuzul îndeplinirii sarcinilor postului său, echivalează cu abatere disciplinară.

*Curtea de Apel Bacău – Secția I Civilă
Decizia civilă nr. 13 din 14 ianuarie 2015*

Prin S.civ. nr. 919/C/19.06.2014, pronunțată de Tribunalul Neamț în dosar 2730/103/2013*, s-a respins contestația formulată de contestatoarea DS., în contradictoriu cu pârâții: A.P.D.R.P. București și O.J.P.D.R.P. Piatra Neamț, precum și cererea privind plata cheltuielilor de judecată formulată de reclamantă.

Argumente instanță fond:

Reclamanta este angajata O.J.P.D.R.P. Neamț, deținând, la momentul declanșării conflictului dedus prezentei judecăți, funcția de șef serviciu.

Aceasta se afla sub „protecția” fostei conduceri și chiar dacă era o bună profesionistă în domeniu, etica și moralitatea sa în raport cu colegii erau criticabile. Această atitudine care a acumulat în timp tensiuni, a declanșat, la momentul schimbării conducerii, oportunitatea de a „se plăti polițe mai vechi”, declanșându-se verificări ample. Această situație rezultă și din depoziția martorei V.O., a cărei vârstă și experiență profesională au format convingerea instanței privind realitatea celor relatate. Mai mult decât atât, aceasta a fost audiată la solicitarea reclamantei.

Reclamanta a susținut că această stare de tensiune a survenit la momentul schimbării conducerii Oficiului, din culpa exclusivă a noului director. A recunoscut de asemenea că a procedat la înregistrări, motivând că doar s-a autoînregistrat. Dar aceasta nu se putea realiza decât în context colegial, pentru că nu a menționat că a consemnat în format electronic doar monologul său.

Martorii audiați nemijlocit în fața instanței, dar și cei ale căror depoziții s-au consemnat în faza cercetării disciplinare, colegi sau subordonați ai reclamantei, au relatat că această operațiune ascunsă, prin care li s-au preluat date din comportamentul lor, pe telefonul reclamantei nu poate decât să îi deranjeze și să le afecteze performanțele profesionale.

Acest impact emoțional de refuz al colegilor față de procedeele de înregistrare a reclamantei se regăsește și în Legea nr. 677/2001 privind protecția datelor personale care impune obligația obținerii acordului prealabil și informat (nu prezumat) cu privire la orice stocare a datelor personale într-un mediu electronic.

Dacă reclamanta a resimțit presiuni majore, care depășeau posibilitățile sale de apărare, avea posibilitatea să facă plângere penală în cadrul căreia, cu respectarea procedurii specifice, să se fi realizat de către organele specializate și o astfel de înregistrare.

Instanța a mai reținut, de asemenea, și că cea de a doua faptă pentru care s-a dispus sancționarea, este întemeiată.

Din chiar declarația acesteia rezultă că „În data de 18.01.2013 mi s-a cerut insistent de dl. I.V. să semnez declarația pe propria răspundere nr.... emisă de către O.J.Neamț privind situația proiectelor pe măsura ... la care mi-am rezervat dreptul de a nu semna în baza matricei de înlocuire (ocupam funcția de Director Adjunct prin delegarea dlui A.C. la OJPDRP Vâlcea) și a mail-ului trimis pe 16.01.2013 de Directorul General.”

Această atitudine se subscie încălcării obligațiilor de serviciu întrucât aceasta, deși era înlocuitor, conform matricei de înlocuire a directorului adjunct, nu era degrevată de responsabilitățile funcției deținute la acel moment și anume Șef Serviciu SVCF, fapt relatat și de martorii audiați care au susținut că uzanțele erau în sensul că unul dintre Șefi îndeplinea și funcția de Director adjunct, când acesta lipsea. Aceasta prezumă că cele două funcții se cumulau.

În plus, dacă existau motive de refuz a semnăturii pentru aspecte de fond, angajatul

avea posibilitatea să le anunțe conducerii CRPDRP 1 Nord Est și nu să refuze semnătura sub pretextul necompetenței sale.

Prealabil verificării temeiniciei sancțiunii aplicate, Tribunalul a analizat validitatea Deciziei nr.560/25.04.2013, din prisma motivelor de nulitate invocate în apărare de către reclamantă.

Astfel: s-a invocat tardivitatea aplicării sancțiunii în sensul că, de la momentul faptelor, respectiv în jurul datei de 18.01.2013, au trecut mai mult de 30 de zile calendaristice prevăzute de art. 252 din Codul muncii.

În mod judicios au invocat pârâtele Decizia în interesul legii, nr.16/12.11.2012 a Înaltei Curți de Casație și Justiție care lămurește acest aspect în sensul că „*În interpretarea și aplicarea art.252 alin.1 din Codul muncii republicat, momentul de la care începe să curgă termenul de 30 de zile calendaristice pentru aplicarea sancțiunii disciplinare este data înregistrării raportului final al cercetării disciplinare prealabile la registratura unității.*”

Termenul de 30 de zile nu poate curge decât de la data la care, în urma finalizării cercetării disciplinare prealabile, fapta salariatului a fost calificată ca abatere disciplinară și a fost adusă la cunoștința reprezentantului angajatorului abilitat să aplice sancțiuni disciplinare, prin înregistrarea raportului final asupra cercetării disciplinare la registratura unității. Aceasta deoarece fapta dobândește caracteristicile unei abateri disciplinare numai după finalizarea procedurii "cercetării disciplinare prealabile", care are atât caracter obligatoriu, cât și anterior oricărei alte măsuri, astfel cum rezultă din chiar denumirea sa. Doar în momentul identificării elementelor cerute pentru existența unei abateri disciplinare se poate vorbi despre încunoștințarea angajatorului asupra "săvârșirii" acesteia.

Raportul privind cercetarea disciplinară prealabilă a reclamantei a fost înregistrat la Cabinetul Directorului General al APDRP cu nr. .. din data de **23.04.2013**.

Cum decizia de sancționare a fost emisă la data de 25.04.2013, termenul de 30 de zile de la data luării la cunoștință de către angajator a abaterii disciplinare a fost respectat.

Celelalte argumente privind nulitatea Deciziei pentru nedescrerea faptelor calificate ca fiind de natura disciplinară, au fost înlăturate de asemenea, deoarece din simpla lectură a Deciziei nr..... se observă că, în speță, comisia de disciplină a procedat la analizarea tuturor aspectelor cuprinse în Nota de control nr./5.03.2013 a DGCA – MADR, a tuturor probelor administrate în faza cercetării disciplinare.

Din chiar primul articol al Deciziei sunt enumerate faptele imputate, iar în art.2 sunt descrise atât faptele pentru care s-a aplicat sancțiunea, punctul de vedere al celorlalți salariați și al reclamantei precum și temeiul de drept aplicabil.

În consecință, tribunalul a constatat că Decizia nr.../2013 cuprinde toate elementele care, sub sancțiunea nulității, trebuiesc cuprinse în mod obligatoriu în decizia de sancționare, astfel cum sunt enumerate în alin. 2 art. 252 din Codul muncii.

La aprecierea gravității faptelor imputate, instanța a avut în vedere și argumentele pârâtelor care au aplicat măsura în scop preponderent educativ având în vedere calitatea de funcționar în cadrul acestei instituții, de o importanță deosebită, funcție ce reclamă o conduită ireproșabilă.

Or, atitudinea recunoscută a reclamantei denotă un spirit justițiar și polițienesc incompatibil cu statutul și normele de conduită interne.

Pentru aceste considerente, instanța a respins ca neîntemeiată acțiunea reclamantei și, în consecință, în temeiul art. 453 Noul Cod de procedură civilă și cheltuielile de judecată.

Împotriva acestei soluții, în termen, motivat și legal scutit de plata taxelor judiciare de timbru, s-a promovat apel de către contestatoarele, cauza înregistrându-se pe rolul Curții de Apel sub nr. 2730/103/2013.*

Critici de nelegalitate și netemeinicie, întemeiate pe art. 466 ș.u., 411 alin.1 pct.2 teza a II-a, 453 N.C.pr.civ., susținute de apelantă:

-1- încălcarea gravă a unei dispoziții imperative a legii prin neînregistrarea ședinței de judecată urmare a invocării din oficiu a excepției neconstituționalității dispozițiilor art. 231

alin.2 C.Pr.civ., deși chiar și sesizând Curții Constituțională, trebuia să se dea eficiență art. 231 nu să le suspende, cu de la sine putere, efectele. Măsura a însemnat și formarea părerii judecătorului privind presupusa faptă cercetată (autoînregistrarea în discuțiile cu colegii), intuindu-se astfel soluția din proces față de unul din motivele sancționării sale, respectiv înregistrările (aspect confirmat de aprecierile din sentință privind incidența Legii 677/2001).

-2- aplicarea greșită a legii prin nesancționarea absenței din decizia contestată (nr. .../25.04.2013) a normei legale încălcate prin autoînregistrarea discuțiilor sale cu noua conducere și complinirea lipsurilor prin încadrarea de către instanță în drept a presupusei fapte.

-3- interpretarea trunchiată a probatoriului și scoaterea din context a elementelor ce au ajutat la motivarea hotărârii, nu la aflarea adevărului, prin ignorarea faptului că:

- nici unul din martori nu a declarat că i-ar fi înregistrat, ci doar că au auzit de efectuarea acestor înregistrări în scopul de a se apăra. Ori susținerile sale au fost că această operațiune a survenit numai în discuțiile cu noua conducere și doar atunci când i se solicitau activități în afara responsabilităților și atribuțiilor sale.

- starea de tensiune nu a fost generată de conduita sa, ci de lipsa de tact a noului director, de comportamentul rău-voitor și necinstit al noii conduceri ce a forțat-o să ia măsuri de apărare, necaracteristice de altfel activității sale și nejustificate *de spirit justițiar și polițienesc* (cum s-a concluzionat de către tribunal); această situație a fost confirmată de martorii H. și V., precum și de activitatea sa, de până la venirea noii conduceri, fără nimic de reproșat ori de condamnat, coroborat cu faptul că însăși legislația penală permite autoînregistrarea și o recunoaște prin art. 139 alin.3 C.Pr.pen.

-4- reținerea celei de-a doua abateri în baza prezumției de cumul de funcții trasă din uzanța invocată de martori, contrar unui act normativ neechivoc (organigramă de funcționare a OJPDRP, fișa postului și Regulamentul de funcționare), ce confirma susținerea sa că începând cu 15.01.2013 urca în funcția imediat următoare, de director adjunct al OJPDRP, iar funcția sa de Șef Serviciu era preluat de d-na I.N.

Nu s-au administrat probe noi în apel, deși s-au indicat în cererea de apel, apelanta, prin apărător, precizând la 14.01.2015 că sunt aceleași probe de la fond.

În termen procedural, conf. art. XV Legea 2/2013, s-a formulat întâmpinare doar de către intimata A.F.I.R. (prin reorganizarea fostei A.P.D.R.P.), comunicată apelantului la 24.10.2014 – prin care a solicitat respingerea apelului, susținând, în apărare că:

- decizia contestată cuprinde toate elementele care, sub sancțiunea nulității, trebuiesc înserate în conținutul său, iar instanța a confirmat acest aspect netrebuind să completeze temeiul în drept indicat: art. 122 lit.”b”, 130 alin.1, 131 lit.”t,u”, 132 lit.”c” Regulament intern, art. 10 alin.1 Cod conduită și Secțiunea II - Atribuții și responsabilități, Generale” Fișa Postului.

- s-a apreciat legal că înlocuirea unui coleg conform matricei de înlocuire nu degreva pe înlocuitor (în speță contestatoarea) de sarcinile funcției de bază, aceea de Șef Serviciu SVCF.

S-au făcut aprecieri și cu privire la respectarea termenului prevăzut de art. 252 C.muncii, însă, față de faptul că în apel nu s-a contestat soluția și cu privire la acest aspect, Curtea nu le va relua și nici analiza, conform limitelor prevăzute de art. 477 N.C.Pr.civ.

În combaterea apelului nu s-a solicitat administrarea de probe noi.

Nu s-a formulat răspuns la întâmpinare.

La termenul din 14.01.2015 s-a depus de către apelantă copie Dec. .../2014 a Curții de Apel Bacău în dovedirea tensiunii dintre ea și conducerea unității angajatoare.

Examinând apelul, în raport de motivele invocate, de actele și lucrările dosarului, precum și față de dispozițiile 476-478 N.C.pr.civ., Curtea a constatat următoarele:

1. Este real că în cazul invocării neconstituționalității textului art. 231 alin.2 N.C.Pr.civ. instanța nu putea suspenda efectele sale; Însă, înregistrarea ședinței de judecată este prevăzută de art. 231 alin.2 N.C.Pr.civ. (forma la judecarea în fața tribunalului) cu

caracter dispozitiv ("instanța va înregistra ședințele") și nu imperativ (ca în cazul alin.1: "grefierul care participă la ședință este obligat ..."), urmărind protejarea interesului personal al justițiabililor (de a se rectifica eventual încheierea dacă nu reflectă situația desfășurării ședinței); prin urmare, dacă apelanta s-ar fi considerat vătămată prin neînregistrarea ședinței, în condițiile art. 178 alin.2 și 3 lit."b" N.C.Pr.civ., ar fi trebuit să invoce nelegalitatea la termenul din 24.04.2014 prin apărător sau, cel mai târziu la termenul din 6.05.2014 când a fost prezentă personal. Fiind decăzută din drept, nu poate susține cu succes, pentru întâia dată în apel, neregularitatea amintită.

Mai trebuie precizat și că, eventuala incompatibilitate a completului pe acest motiv – insinuată mai mult în apel, decât afirmată fără echivoc – nu poate fi invocată ca motiv de apel în condițiile în care nu s-a formulat recuzare cu respectarea procedurii prevăzute de art. 44, 47 N.C.Pr.civ.

2. Legalitatea deciziei de sancționare nr. ../2013 (cu reducerea salariului de bază pe o durată de 3 luni cu 5% în conformitate cu art. 248 alin.1 lit."c,, C.muncii) a fost examinată prin prisma motivului de nelegalitate expus generic la punctul 1 lit.,b,, din contestație (sub forma "*chiar dacă în cuprinsul deciziei găsim o înșiruire de acte normative, niciunde nu găsim ceea ce subsemnata am săvârșit în concret, respectiv fapta ca atare cu protecție în actele normative încălcate*"), instanța reținând că pentru ambele fapte descrise la punctul 1 din decizie, sunt redată temeiurile în drept la punctul 2.

În apel, se critică doar faptul că nu s-a cenzurat neindicarea temeiului pentru sancționarea autoînregistrării.

Sub acest aspect, Curtea observă că, deși dispozițiile citate în actul de sancționare nu indică punctual situația imputată ca abatere, nu o lasă neacoperită, ci o include prin interzicerea generică din expresiile art. 131 lit."u" Regulament intern: "*constituie abatere disciplinară hărțuirea de orice fel a conducerii Agenției, a oricărui alt salariat.*", art. 132 lit."c" RI: "*următoarele fapte săvârșite de personalul de conducere constituie abateri... abuzul în activitate față de personalul din subordine și/sau știrbirea personalității acestuia*", art. 10 alin.1 Cod conduită: "*...personalul este obligat să aibă un comportament bazat pe respect, bună-credință,...*"

Prin urmare, în condițiile în care nu s-a contestat abaterea imputată (înregistrarea cu telefonul a discuțiilor din cadrul colectivului – nu doar cu conducerea care, de altfel, nici nu s-a pretins: vezi susținere alin.ultim pag.2 acțiune: "*am luat hotărârea defensivă să mă înregistrez în discuțiile cu diferiți angajați*", răspuns pct. 6 adresă 1234/8.04.2013 (fl. 24): "*dețin autoînregistrări...și privesc propriile convorbiri...cu terțe persoane*", răspuns p-v/16.04.2014 (fl. 65 verso): "*după 3.01.2014 m-am protejat și i-am înregistrat pe cei care m-au amenințat*") și nici imposibilitatea încadrării sale în normele indicate de angajator ca temei în drept al abaterii, nu putea fi primită nelegalitatea analizată.

Este real că tribunalul a reținut și faptul că impactul emoțional de refuz al colegilor față de procedeu reclamantei de înregistrare a convorbirilor se regăsește și în Legea 677/2001, însă această constatare nu complinște neregularitatea deciziei contestate cum s-a pretins în apel, din moment ce nelegalitatea nu a operat. Mai mult, nici nu o completează, ci explică legalitatea disconfortului resimțit de colegii audiați în fața instanței și în faza cercetării prealabile (vezi alin.1 pag.7 sentință).

3. Interpretarea probelor s-a efectuat legal, în raport de limitele investirii; astfel, în contextul în care nu s-a contestat (așa cum s-a redat anterior) limitele înregistrărilor și nici efectuarea lor, instanța nu avea de lămurit susținerile din apel că înregistrările s-au efectuat numai în discuțiile cu noua conducere. Nu prezenta relevanță nici contextul prezentat ca fiind generator al înregistrărilor, întrucât nu este scuzat de lege (art. 139 alin.3 C.Pr.pen. nu conferă dreptul pretins decât în condițiile impuse de alin.1 și 2: ca măsură dispusă de judecătorul de drepturi și libertăți după verificarea întrunirii cumulative a unor condiții limitativ prevăzute). Așa cum s-a expus și la fond, apelanta avea alte modalități, legale, de a sesiza eventualele acte neprofesionale ori nelegale ale conducerii.

4. Scuza invocată pentru săvârșirea celei de-a doua abateri – neșemnarea adresei .../2013 în calitate de Șef Serviciu pe motiv că înlocuia directorul adjunct al OJPDRP Neamț din 15.01.2013, deci nu putea cumula funcții - a fost înlăturată de tribunal pe motiv de:

- nedegrevare pe perioada înlocuirii, conform matricei de înlocuire (fl. 209), de sarcinile postului ocupat, fapt confirmat și de martori;

- imposibilitate refuz îndeplinire atribuției pe motiv de necompetență, atât timp cât nu fuseseră contestate ierarhic și nu fuseseră constatate ca atare.

Deși nu se indică expres textul ce stabilește regula amintită, instanța a făcut aplicarea art. 250 N.C.Pr.civ., reținând cumulul în baza prezumției născute din declarațiile martorilor; prezumția este susținută și de notorietatea semnificației noțiunii de ”delegare atribuții” (confirmată de altfel și de dispoziția art. 147 N.C.Pr.civ.).

Se observă însă că în apel, deși se pretinde încălcarea de către tribunal a legii în formularea amintitei concluzii, nu se indică de către contestatoare ce normă interzice celui ce înlocuiește un coleg să-și exercite atribuțiile funcției sale pe motiv de preluare și a sarcinilor celui înlocuit, ori cumulul de atribuții pe perioada când operează delegarea de sarcini. Ori prezumția reținută nu putea fi înlăturată în absența unor probe contrare, a căror sarcină revine contestatoarei, prin răsturnarea obligației prevăzute de art. 272 C.muncii.

Mai mult, atât timp cât matricea de înlocuire și fișa postului/14.09.2012, emise în condițiile art. 40 alin.1 lit.”b, c” C.muncii, art. 11, 118 lit.”c-e” Regulament intern, nu au fost contestate, nu pot fi înlăturate efectele firești ce le produc.

În consecință, față de cele expuse, găsind criticile formulate ca neîntemeiate, s-a respins apelul ca nefondat. Implicit nu a fost primită nici solicitarea apelantei la cheltuieli de judecată.

3. Apel – contestație asigurări sociale; acordare indice corecție, conform art. 170 Legea 263/2010, cu 1.01.2013 persoanelor a căror drepturi la pensie s-au născut anterior intrării în vigoare a O.U.G 1/2013; efectul viitor și obligatoriu al deciziei Curții Constituționale

Dreptul asigurărilor sociale, Drept constituțional

Art.170 din Legea nr.263/2010, art. 147 Constituție

Efectele declarării neconstituționalității unui act normativ se produc pentru viitor – de la publicarea deciziei în M.Of. – pentru raporturile juridice ce urmează a se naște după acest moment. Așadar, raportul juridic stabilit anterior publicării deciziei reprezintă o facta praeterita din perspectiva acestei decizii.

Însă, puterea obligatorie a deciziei impune instanței investite după publicarea Deciziei Curții Constituționale, aplicarea dezlegărilor acesteia.

*Curtea de Apel Bacău – Secția I Civilă
Decizia civilă nr. 46 din 28 ianuarie 2015*

Prin S.civ. 1060/C/3.07.2014, pronunțată de Tribunalul Neamț în dosar 1604/103/2014, s-a admis excepția inadmisibilității contestației formulată de contestatorul N.C. împotriva Deciziei nr.**** din 19.08.2011 privind acordarea pensiei anticipate parțiale, excepție invocată de intimata CASA JUDEȚEANĂ DE PENSII NEAMȚ, și, în consecință, s-a respins acest capăt de cerere ca inadmisibil. Totodată s-a admis cererea în obligație de a face formulată de același contestator și, în consecință, a obligat intimata Casa Județeană de Pensii Neamț să procedeze la revizuirea, din oficiu, și emiterea unei decizii de pensionare anticipată parțială în favoarea contestatorului prin acordarea indicelui de corecție reglementat

de art. 170 din Legea nr.263/2010 (calculat ca raport între 43,3% din câștigul salarial mediu brut realizat pe anul precedent și valoarea unui punct de pensie în vigoare la acea dată), începând cu data de 01.01.2013.

Argumente tribunal:

Prin cererea dedusă judecării la 07.10.2013, contestatorul N.C. a contestat decizia nr. 254316 din 16.05.2013 privind acordarea pensiei anticipate parțiale emisă de intimata Casa Județeană de Pensii - Neamț, solicitând anularea deciziei de revizuire a pensiei nr. 254316/19.08.2011, precum și obligarea intimitei la recalcularea pensiei în temeiul art. 170 din Legea 263/2010 privitor la aplicarea indicelui de corecție de la data de 01.01.2013.

În fapt, contestatorul a arătat că prin decizia Curții Constituționale nr. 437/2013 privind neconstituționalitatea art. III alin. 2 și 3 din OUG 1/2013 se statuează că pentru persoanele ale căror drepturi de pensie s-au deschis până la data intrării în vigoare a OUG 1/2013, trebuie aplicat indicele de corecție reglementat de art. 170 din Legea 263/2010. A susținut contestatorul că OUG 113/2013, care aprobă valoarea indicelui de corecție nu prorogă termenul anterior stabilit de art. 170 din Legea 263/2010, conform deciziei CCR 437/2013. A mai arătat contestatorul că indicele de corecție de 1,06, de care a beneficiat în perioada 01.01.2013 – 06.11.2013, a fost acordat nelegal deoarece aceeași decizie mai sus arătată, precizează că indicele de corecție de 1,06 se referă doar la drepturile de pensie deschise după data de 22.01.2013 nu și cele retroactive. În consecință, precizează contestatorul că indicele de corecție de 1,12, trebuie să îi fie aplicat începând cu data de 01.01.2013, conform OUG 113/2013 art. IV alin. 1 lit. a, astfel după cum a statuat și motivarea CCR.

Intimata a depus întâmpinare prin care, pe cale de excepție, față de solicitarea de anulare a deciziei de revizuire a pensiei nr. 254316/19.08.2011, a invocat excepția inadmisibilității raportat la prevederile art. 149 alin. 1 din Legea 263/2010, raportat la art. 153 lit. d din Legea 263/2010.

Pe fondul cauzei s-a susținut că prin decizia contestată i-a acordat contestatorului pensia anticipată parțial, drepturile fiindu-i stabilite începând cu data de 01.08.2011, rezultând un stagiul de cotizare realizat de 35 de ani, 5 luni și 22 de zile, un punctaj mediu anual de 1,26961 puncte cu un procent de diminuare de 36% și un quantum al pensiei diminuate de 595 lei. Ca urmare a depunerii de către contestator a unor noi acte privind veniturile obținute, i-a fost recalculată pensia prin emiterea deciziei de pensionare din data de 16.05.2013, și stabilirea unui punctaj mediu anual de 1,27098 cu un procent de diminuare de 36% și un quantum al pensiei de 596 lei. Referitor la aplicarea indicelui de corecție conform art. 170 din Legea 263/2010, pentru persoanele înscrise la pensie începând cu data intrării în vigoare a prezentei legi, la punctajul mediu anual determinat în condițiile art. 95 se aplică și un indice de corecție calculat ca raport între 43,3% din câștigul salarial mediu brut realizat pe anul precedent și valoarea unui punct de pensie în vigoare la acea dată, acest procent aplicându-se o singură dată, la înscrierea inițială la pensie. Potrivit art. 193 din Legea 263/2010, aceste prevederi urmau să intre în vigoare la data de 01.01.2012, ulterior fiind prorogat acest termen la data de 01.01.2013, prin art. 16 din Legea 283/2011. Prin apariția OUG 1/2013, a fost modificat art. 170 din Legea 263/2010, decizia CCR 437/2013, stabilind prin considerente că la data de 01.01.2013, trebuiau aplicate prevederile art. 170 din Legea 263/2010, astfel după cum era în forma inițială. Totodată prin art. IV din OUG 113/2013, au fost stabiliți noi indici de corecție raportat la data deschiderii dreptului la pensie, care urmează a se aplica asupra punctajului mediu anual convenit sau aflat în plată la data înscrierii inițiale la pensie.

Intimata a arătat că drepturile de pensie rezultate ca urmare a Deciziei nr. 437/2013 a CCR se cuvin de la data publicării în Monitorul Oficial respectiv data de 07.11.2013 și nu de la data de 01.01.2013 astfel după cum solicită contestatorul.

Analizând cu prioritate excepția invocată, instanța a găsit-o întemeiată, în conformitate cu dispozițiile art.193 alin.1 și 2 NCPC, motivat de următoarele considerente:

Legea nr.263/2010, la art.149 alin.1 prevede o procedură prealabilă obligatorie,

potrivit căreia decizia de pensie poate fi contestată în termen de 30 de zile de la comunicare la Comisia Centrală de Contestații din cadrul Casei Naționale de Pensii Publice.

Potrivit art. 153 lit. d din actul normativ menționat, „tribunalele soluționează în primă instanță litigiile privind...hotărârile Comisiei Centrale de Contestații din cadrul CNPP”.

Cum contestația nu este îndreptată împotriva unei hotărâri emise de entitatea sus-menționată, față de dispozițiile legale invocate, instanța a conchis în sensul respingerii contestației formulată împotriva deciziei nr. 254316 din 19.08.2011 emisă de CJP Neamț, ca inadmisibilă, în condițiile în care această excepție a fost ridicată în cauză de intimata Casa Județeană de Pensii Neamț cu respectarea strictă a dispozițiilor art.193 alin.1 și 2 NCPC raportat la dispozițiile legale sus-citate din Legea nr.263/2010 (art.149 alin.2).

Față de cererea în obligația de a face, instanța a conchis în sensul admiterii cererii contestatorului de stabilire că data de la care trebuie să fie aplicat indicele de corecție prevăzut de art. 170 din Legea 263/2010 cea de 01.01.2013 și nu de 07.11.2013, întrucât:

Dreptul contestatorului la indicele de corecție prevăzut de art. 170 din Legea 263/2010, a fost stabilit ca fiind începând cu 01.01.2013, astfel după cum a fost prorogat de art. 16 din Legea 283/2011. De altfel, prin decizia nr. 437/2013 a CCR s-a statuat că dispozițiile art. III alin. (2) și (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2013 nu sunt aplicabile drepturilor la pensie deschise anterior intrării lor în vigoare. Mai mult, aceste dispoziții neagă orice efect avut de dispozițiile art. 170 din Legea nr. 263/2010 în intervalul 1 ianuarie 2013 până la intrarea în vigoare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 1/2013, având efecte retroactive evidente, contrare prevederilor art. 15 alin. (2) din Constituție.

Prin urmare, dispozițiile din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2013 nu pot fi aplicate decât persoanelor al căror drept la pensie s-a deschis după intrarea în vigoare a acestui act normativ, alin. (1) al acestui articol urmând să își producă astfel efectele pentru aceste persoane.

Referitor la persoanele ale căror drepturi la pensie s-au deschis până la data intrării în vigoare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 1/2013, Curtea a apreciat că acestea beneficiază de aplicarea indicelui de corecție reglementat de art. 170 din Legea nr. 263/2010. Amânarea în practică a revizuirii pensiei cu aplicarea acestui indice de către casele de pensii, amânare cauzată de întârzierea calculului indicelui de corecție, nu poate reprezenta o justificare pentru a lipsi de efect dispozițiile art. 170 din Legea nr. 263/2010.

Nu pot fi reținute susținerile intimatei cum că drepturile de pensie prevăzute de art. 170 din Legea 263/2010 au fost stabilite de decizia Curții Constituționale, publicată la în 29.10.2013, astfel că de la această dată are dreptul contestatorul la indicele de corecție. Dreptul contestatorului la indicele de corecție a fost în mod clar stabilit de la data de 01.01.2013 prin art. 170 din Legea 263/2010, coroborat cu art. 16 din Legea 283/2011, iar decizia CCR 437/2013 a statuat doar neconstituționalitatea anumitor dispoziții legale ale OUG 113/2013. Tocmai decizia 437/2013 a CCR a stabilit că pensionarii a căror drepturi de pensie s-au deschis anterior OUG 113/2013 nu pot fi privați de perioada 01.01.2013 – 07.11.2013, în ceea ce privește aplicarea indicelui de corecție. În situația contestatorului pentru persoanele ale căror drepturi de pensie s-au deschis în perioada 1 ianuarie 2011 - 22 ianuarie 2013 inclusiv, indicele de corecție care se aplică punctajelor medii anuale determinate conform prevederilor art. 95 din Legea nr. 263/2010, cu modificările și completările ulterioare, este de 1,12. Pentru cele expuse mai sus, instanța a admis acțiunea conform dispozitivului.

În termen, motivat și legal scutit de plata taxelor judiciare de timbru, împotriva acestei hotărâri s-a promovat apel de către Casa Județeană de Pensii Neamț, înregistrat pe rolul Curții de Apel Bacău sub nr. 1604/103/2014.

Criticile formulate au vizat exclusiv soluția de obligare la acordarea indicelui de corecție reglementat de art. 170 Legea 263/2010 începând cu data de 1.01.2013, apelanta susținând (fl. 3-6) că, întrucât dreptul contestatorului la pensie s-a deschis la 1.08.2011, făcând aplicarea prorogărilor privind aplicarea art. 170 Legea 263/2010, a acordat indicele de corecție conform O.U.G 1/2013, de 1,06 cu 1.01.2013, iar după Dec. Curții Constituționale

437/2013, respectiv de la publicarea sa în M.Of. la 7.11.2013, a acordat indicele de corecție de 1,12 conform acestei decizii; prin urmare, aplicarea indicelui de corecție de 1,12 cu 7.11.2013 s-a făcut în conformitate cu dispozițiile legale, motiv pentru care se impune admiterea apelului.

În termen (conform art. XV alin.4 Legea 2/2013), intimatul a formulat întâmpinare (fl. 11-18) – comunicată apelantei la 19.12.2014 (fl. 11) – solicitând respingerea apelului ca nefondat, formal și întemeiat pe erori, întrucât:

- nu se indică cel de-al treilea act de prorogare a aplicabilității art. 170 din Legea 263/2010 de la 1.01.2013 la 7.11.2010, în condițiile în care Dec. C. Constituționale 437/2013 nu are acest efect;

- apărările se întemeiază pe dispozițiile O.U.G 1/2013 declarate neconstituționale și se urmărește mascarea nelegalității art. IV alin.3 din O.U.G 113/2013;

- Chiar considerentele deciziei Curții Constituționale stabilesc, fără echivoc, nelegalitatea aplicării indicelui de corecție de 1.06 pentru pensiile deschise anterior datei de 23.01.2013, cum este și cazul său, pentru aceste drepturi trebuind aplicat art. 170 din Legea 263/2010 în forma nemodificată, inițială.

Nu s-au administrat probe noi, nu s-a formulat răspuns la întâmpinare; intimatul a formulat concluzii scrise și orale de respingere a apelului.

Examinând apelul în raport de motivele invocate, de actele și lucrările dosarului, precum și față de prevederile art. 476-480 N.C.Pr. civ., Curtea a constatat următoarele:

Litigiul de față se poartă asupra datei de la care se justifică acordarea indicelui de corecție prevăzut de art. 170 Legea 263/2010, în forma sa inițială, contestatorului al cărui drept la pensie se deschisese la 1.08.2011, urmare a declarării neconstituționalității prevederilor alin.2 și 3 ale art. III din O.U.G 1/2013 prin Dec. 437/2017, publicată în M.Of. 685/7.11.2013.

Apelanta a susținut că acest drept (indicele de corecție de 1,12) se justifică de la 7.11.2013, data publicării deciziei de neconstituționalitate, în timp ce contestatorul pretindea că i se cuvenea de la 1.01.2013, tocmai ca urmare a declarării neconstituționalității textului ce aplica retroactiv indicele de 1,06 și perioadei anterioare datei de 23.01.2013 (data intrării în vigoare a O.U.G. 1/2013).

Primind solicitarea contestatorului și înlăturând apărările Casei, tribunalul nu a încălcat principiul reglementat de art. 147 alin.4 Constituție, întrucât nu a dispus modificarea raporturilor juridice existente, cu consecința extinderii efectelor deciziei Curții pentru trecut, ci, în condițiile puterii obligatorii pentru instanțe a dezlegărilor Curții Constituționale, a făcut aplicarea textului art. 170 Legea 263/2010 în forma în vigoare la 1.01.2013 (*"pentru persoanele înscrise la pensie începând cu data intrării în vigoare a acestei legi, la punctajul mediu anual să se aplice un indice de corecție "calculat ca raport între 43,3% din câștigul salarial mediu brut realizat pe anul precedent și valoarea unui punct de pensie în vigoare la acea dată"*). Acest indice urma să se aplice o singură dată, la înscrierea inițială la pensie, dată când s-a născut și dreptul contestatorului de a beneficia de indicele de corecție (amânat a fi aplicat prin art. 193 alin.2 Legea 263/2010, respectiv art. II art. 16 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010, modif.și complet.).

Astfel, în considerentele Deciziei 437/2013 se statuează, fără echivoc: *" Prin urmare, dispozițiile art. 170 din Legea nr. 263/2010 au intrat în vigoare la data de 1 ianuarie 2013, astfel că, până la această dată, indicele de corecție reglementat de acest text de lege nu a putut fi aplicat pensiilor obținute de la intrarea în vigoare a Legii nr. 263/2010. De la 1 ianuarie 2013 însă art. 170 din Legea nr. 263/2010 a început să producă efecte, astfel că pensionarii al căror drept la pensie s-a deschis după intrarea în vigoare a Legii nr. 263/2010 au dobândit dreptul de a li se recalcula din oficiu pensia cu luarea în calcul a indicelui de corecție (.....). De altfel, art. 107 alin. (1) din Legea nr. 263/2010 prevede posibilitatea caselor de pensii ca, din oficiu, prin decizie de revizuire, să procedeze la modificarea pensiilor stabilite în situația în care, ulterior stabilirii și/sau plății drepturilor de pensie, se*

constată diferențe între sumele stabilite și/sau plătite și cele legal cuvenite. Prin urmare, tot ca efect al legii, casele de pensii ar fi trebuit ca, începând cu data de 1 ianuarie 2013, să procedeze la aplicarea indicelui de corecție pensiilor obținute după intrarea în vigoare a Legii nr. 263/2010, cu aplicarea indicelui de corecție reglementat de art. 170.(.....) În acest fel s-a negat orice eficacitate a dispozițiilor art. 170 din Legea nr. 263/2010 în perioada cuprinsă între 1 ianuarie 2013 și data intrării în vigoare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 1/2013. (.....) Or, Curtea constată că dispozițiile art. III alin. (2) și (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2013 sunt aplicabile drepturilor la pensie deschise anterior intrării lor în vigoare. Mai mult, aceste dispoziții neagă orice efect avut de dispozițiile art. 170 din Legea nr. 263/2010 în intervalul 1 ianuarie 2013 până la intrarea în vigoare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 1/2013, având efecte retroactive evidente, contrare prevederilor art. 15 alin. (2) din Constituție.(.....) Prin urmare, dispozițiile art. III din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2013 nu pot fi aplicate decât persoanelor al căror drept la pensie s-a deschis după intrarea în vigoare a acestui act normativ, alin. (1) al acestui articol urmând să își producă astfel efectele pentru aceste persoane.

Referitor la persoanele ale căror drepturi la pensie s-au deschis până la data intrării în vigoare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 1/2013, Curtea apreciază că acestea beneficiază de aplicarea indicelui de corecție reglementat de art. 170 din Legea nr. 263/2010. Amânarea în practică a revizuirii pensiei cu aplicarea acestui indice de către casele de pensii, amânare cauzată de întârzierea calculului indicelui de corecție, nu poate reprezenta o justificare pentru a lipsi de efect dispozițiile art. 170 din Legea nr. 263/2010”).

În atare împrejurări, instanța nu a făcut decât să dea eficiență acestei dezlegări și să aplice dispozițiile legale în vigoare la data nașterii dreptului contestatorului, și nu să modifice raportul juridic dintre părți prin înlăturarea textului declarat neconstituțional.

Constatând și că nu s-au invocat alte aspecte de nelegalitate/netemeinicie, în contextul expus, apelul a fost respins ca nefondat.

4. Recurs – obligație respectare servitute scurgere ape naturale; condiții stingere servitute; legalitate reluare cercetare judecătorească; dreptul la apărare.

Drept civil, Cod Procedură civilă 1865

Art. 151, 105, 108, 129 alin.2, 304 pct. 5 și 9 C.Pr.civ;
art. 578 C.civil 1864, art. 768, 770 N.C.civil

Repunerea pe rol pentru lămurirea unor aspecte apărute în deliberare nu constituie motiv de nelegalitate, ci o posibilitate legală la dispoziția instanței.

Încălcarea dreptului la apărare prin necomunicarea memoriilor părții adverse, nu poate fi însușită ca motiv de nelegalitate, în condițiile în care titularul său nu a pretins instanței în fața căreia a survenit actul criticat nici comunicarea (deși a fost prezent), nici acordarea unui termen pentru luare la cunoștință (sanctiunea fiind decăderea).

Servitutea de scurgere a apelor, decurgând din situația proprietăților, poate găsi protecția instanței numai dacă proprietarul fondului inferior a intervenit în vreun mod în obstrucționarea exercițiului său; când stavilele au fost create natural, prin surpări de teren, obligarea fondului inferior la înlăturarea lor apare ca excesivă și vădit prejudiciabilă pentru proprietatea sa în condițiile modificării în timp a eficienței vechii servituți. Astfel, imposibilitatea definitivă de exercitare, cumulat cu apariția altor posibilități moderne de protecție a proprietății (valorificate de fondul inferior), justifică admiterea solicitării de constatare a stingerii vechii servituți.

Curtea de Apel Bacău – Secția I Civilă
Decizia civilă nr. 96 din 18 februarie 2015

Prin sentința civilă nr. 426/7.05.2013, pronunțată de Judecătoria Bicz în dosarul nr. ***/188/2011 s-a respins ca neîntemeiată excepția autorității de lucru judecat a sentinței civile nr. 1093/2000 a Judecătoriei Bicz și ca nefondată acțiunea principală formulată de reclamantul S.C., în contradictoriu cu pârâțul P.G.. A fost admisă cererea reconvențională formulată de pârâțul-reclamant P.G. în contradictoriu cu reclamantul-pârât S.C. și s-a stins servitutea de curgere a apelor stabilită prin sentința civilă nr. 1093/2000 a Judecătoriei Bicz. Totodată, a fost obligat reclamantul către pârât la 1101,5 lei cheltuieli de judecată către exp. Ț. M.V. la 450 lei diferență onorariu și s-a respins petitul reclamantului privind cheltuielile de judecată ca nefondat.

Pentru a pronunța această hotărâre, instanța de fond a reținut că, proprietățile părților situate în intravilan C., jud. Neamț sunt delimitate una de cealaltă de un vechi șanț colector al apelor pluviale și că pârâțul a construit pe acest șanț colector un obstacol, la a cărui desființare a fost obligat prin sentința civilă nr. 1093/2000, evocată.

Prin expertiza judiciară topografică (cu supliment) Ț., efectuată în cauză, s-a constatat că vechiul șanț colector este întrerupt complet între punctele E-G din schița anexă, porțiune pe care există o masă mare de pământ care este tasat, are stratul superficial înierbat și care provine de la alunecarea de teren naturală din anul 2005. Pe această porțiune același expert a concluzionat că nu pot fi îndepărtate aluviunile deoarece șanțul ar trebui excavat pe lungimea de 25,85m, pe o lățime de 4 m, și ar trebui să niveleze diferența de cotă de la cota 499,34 m (pct. E pe proprietatea reclamantului S.) la cota 498,64 m (pct.G); excavarea strictă doar a șanțului (făcută adânc) fără excavarea a 2 m de o parte și de alta a șanțului ar determina surparea acestuia conchide exp.Ț. Potrivit aceleiași expertize tot pe porțiunea ED exista un șanț cu adâncimea de 18 cm care a fost săpat de pârât doar pentru a colecta apele pluviale de pe proprietatea sa, dar care, datorită diferenței de nivel de la limita de proprietate (zona pct.E), nu poate capta apele pluviale ale întregului versant.

Pe porțiunea dintre pct. F și D există-conform aceluiași expert-un șanț colector executat de pârât după alunecarea de teren din anul 2005, șanț din care apele merg direct în calea de acces pe care o intersectează în pct. F și B.

Lipsa șanțului colector de la pct. D la pct. E duce la înmlăștinirea terenului reclamantului pe porțiunea colorată galben pe schița-constată aceeași lucrare științifică, construcția anexă Ca proprietatea reclamantului nefiind afectată.

Expertul a mai constatat că proprietatea pârâțului este protejată de apele pluviale, apreciind veridică susținerea pârâțului potrivit căreia înainte de anul 2005, când erau ploii abundente, chiar dacă vechiul șanț colector era funcțional, exista riscul ca terenul din zona casei sale (situată la cota 499,21m) să fie înmlăștinat (zona verde pe schița anexă).

Pe cale reconvențională pârâțul a cerut în temeiul art.770 lit. e Cod civil stingerea servituții înființată prin sentința civilă nr. 1093/2000, invocând imposibilitatea exercitării ei în viitor.

Din probatoriul administrat, instanța a constatat că nu s-a mai impus menținerea acestei servituți, însușindu-și ca fiind pertinente argumentele exp. Ț.: vechiul șanț colector străbătea toate proprietățile în loc ca fiecare proprietar să-și capteze apele pluviale ce ajung pe proprietatea sa și să le dirijeze controlat pe traseul cel mai scurt; preluarea apelor pluviale de către o proprietate aflată în aval este obligatorie când proprietățile din amonte nu au posibilitatea să-și dirijeze aceste ape pluviale direct spre apele curgătoare din zonă, ceea ce nu este cazul în speță; vechiul șanț colector a colectat apele pluviale până la alunecarea de teren din anul 2005, când a avut loc întreruperea acestuia și când pârâțul, fără a vătâma pe reclamant a făcut lucrări de protejare a propriei proprietăți.

Apelul declarat de reclamantul S.C. împotriva acestei soluții a fost respins de Tribunalul Neamț prin Dec. nr. 349 bis/AC/13.10.2014.

Tribunalul a reținut că apelantul a susținut netemeinicia și nelegalitatea sentinței, arătând în motivare că a cerut menținerea șanțului colector practicat de autorii părților în anul

1864 și menținut și după ce proprietățile au fost partajate. Pârâțul a blocat acest șanț motiv pentru care s-a adresat instanței obținând câștig de cauză într-o acțiune prin care a cerut obligarea pârâțului la desființarea lucrărilor ce împiedică scurgerea apelor. Ulterior, în anul 2005, șanțul a fost acoperit din cauza ploilor, iar în anul 2006, pârâțul a nivelat aluviunea până la limita de hotar dintre proprietăți, realizându-se astfel un baraj care direcționează apele pluviale pe proprietatea sa. Apoi, în anul 2010 pârâțul a săpat un alt șanț pe mijlocul proprietății sale, consecința fiind dirijarea apelor pluviale către o cale de acces spre terenul său. A apreciat ca fiind eronate concluziile expertului, care nu reflectă realitatea din teren și a susținut că instanța nu a avut în vedere și șanțul practicat de intimat, deși s-a administrat și proba constând în cercetarea fața locului. Același șanț a fost ignorat și de către expertul care a efectuat expertiza ordonată în cauză și a răspuns obiecțiunilor.

Reclamantul a solicitat încuviințarea unei noi expertize, iar în drept a invocat prevederile art. 578 Cod civil, art. 604 alin. 1, 2 Cod civil, 282-298 Cod procedură civilă.

Intimatul P.G.G. a formulat întâmpinare solicitând respingerea apelului, arătând că alunecarea de teren a fost cauzată de apelant care, în anul 1998, a captat mai multe izvoare ce trebuiau să se scurgă în pârâul care trece prin zonă, iar în anul 2005 când a avut loc o ploaie torențială, a deblocat izvorul pentru ca acesta să nu inunde proprietatea. Drept urmare, a avut loc o alunecare de teren care i-au distrus gardul, iarba, culturile și copacii de pe terenul său. A fost nevoit astfel să practice un șanț de scurgere pe proprietatea sa care nu afectează proprietatea apelantului, deoarece apele pluviale sunt orientate spre pârâul Schit.

În dovedire a anexat adresa nr. 335 din 13.02.2006 care i-a fost comunicată apelantului de către Direcția Apelor „Siret” Bacău – Sistemul de Gospodărire a Apelor Neamț, adresa nr. 860 din 18.06.1998 care a fost comunicată de Primăria comunei Hangu, planșe foto, expertiza efectuată în dosarul nr. 633/AC/2001, sentința civilă nr. 795/18.05.2006 pronunțată de Judecătoria Bicz.

Analizând apelul de față în raport cu motivele invocate și cu probele administrate, tribunalul a constatat că acesta nu este fondat întrucât:

Dreptul la acțiune poate fi definit ca posibilitate de a pune în mișcare mijloacele procesuale ce definesc acțiunea civilă, în scopul realizării protecției judiciare a oricărui drept sau interes civil pretins.

În raport cu cele mai sus prezentate, s-a constatat că reclamantul pârât S. C. a solicitat, prin curatorul S.D., obligarea pârâțului reclamant la desființarea lucrărilor care împiedică scurgerea apelor pluviale prin șanțul colector, ori în caz de refuz, să fie autorizat să execute el aceste lucrări de desființare pe cheltuiala pârâțului - reclamant.

Însă, din probele administrate, rezultă că pârâțul-reclamant nu are vreo obligație față de reclamant în raportul juridic civil reglementat de art. 578 Cod civil, respectiv servitutea de scurgere a apelor naturale.

Astfel, conform raportului de expertiză efectuat în cauză și a completărilor ulterioare, precum și potrivit susținerilor reclamantului-pârât, șanțul vechi de scurgere a fost acoperit ca urmare a alunecărilor de teren cauzate de ploile abundente din anul 2005; prin urmare, nu se poate reține vreo culpă în sarcina pârâțului-reclamant cu privire la astuparea porțiunii de șanț colector identificat între punctele E-G în schița anexă raportului de expertiză – fila 87 dosar fond.

Pentru aceste motive s-a apreciat că este neîntemeiat și capătul subsidiar de cerere prin care se solicită obligația pârâțului-reclamant la plata cheltuielilor ocazionate de desfundarea șanțului de către reclamantul-pârât.

De altfel, reclamantul-pârât și-a modificat acțiunea în calea de atac, solicitând doar ca pârâțul-reclamant să fie obligat să îi permită accesul pe teren pentru efectuarea lucrărilor, arătând că este dispus să suporte întreaga cheltuială. Această cerere nu poate fi primită, deoarece conform prevederilor art. 294 al. 1 Cod procedură civilă, în calea de atac, nu se poate schimba obiectul sau cauza cererii de chemare în judecată și nu se pot face cereri noi.

Însă, chiar dacă reclamantul-pârât ar fi arătat la fond că înțelege să suporte cheltuiala

ocasionată de lucrări, tribunalul a constatat că aceste lucrări nu reprezintă o soluție practică. În acest sens s-a observat că, față de schimbările de climă majore, un șanț colector proiectat în anul 1864 nu mai prezintă eficiență actuală. Se impune o reevaluare de către părți a situației prezente și de perspectivă, în sensul găsirii altor modalități practice de colectare a apelor și, în primul rând, de prevenire a alunecării de teren de pe fondul superior proprietății reclamantului-pârât. Expertul desemnat în cauză a propus o soluție de refacere a șanțului cu un rezultat final, altul decât cel inițial, prin montarea de tuburi colectoare, din beton și zidirea șanțului. Tribunalul a apreciat însă ca ineficientă această soluție, câtă vreme este în discuție doar porțiunea E-G a șanțului ce are o lungime mult mai mare, atât în amonte, cât și în aval, iar zonele de șanț care se exced litigiului de față nu sunt supuse aceluiași lucrări; mai mult reclamantul-pârât nici nu a fost de acord cu soluțiile tehnice prezentate de expertul care a arătat că, simpla practicare a șanțului fără betonare, ar conduce la surparea acestuia.

Văzând și prevederile art. 636 Cod civil, potrivit cărora servituțile încetează când lucrările se găsesc într-o asemenea stare încât servitutea nu se mai poate exercita, tribunalul a apreciat ca fiind întemeiată cererea reconvențională formulată de pârâtul-reclamant.

Prin urmare, în temeiul art. 296 Cod procedură civilă, tribunalul a respins ca nefondat apelul, iar în temeiul art. 274 Cod procedură civilă, a obligat apelantul să plătească intimatului cheltuieli de judecată efectuate de acesta în apel.

Împotriva acestei decizii a declarat recurs reclamantul pârât. În termen, motivat și legal timbrat cu 100 lei taxă judiciară, cauza înregistrându-se pe rolul Curții de Apel Bacău sub nr. ***/188/2011.

Motive recurs:

- greșita nereținere a culpei pârâtului în blocarea șanțului colector, în condițiile în care alunecarea de teren nu a blocat șanțul, ci a trecut peste el, iar aluviunile ajunse pe terenul pârâtului au fost împinse de acesta în șanțul colector cu un utilaj taf; implicit s-a ignorat art. 578 C.civil; reținerea greșită și eronată a faptului că șanțul nu mai poate fi practicat, facilitând pârâtul și provocându-i daune și dezastru lui prin măsurile celor două instanțe, deși intimatul folosește șanțul vechi în protejarea proprietății sale; ignorarea efectelor lucrării din reconvențională a intimatului: înmlăștinirea a două din terenurile sale și prăbușirea construcțiilor sale, respectiv surparea celor două căi de acces;

- încălcarea art. 130 C.Pr.civ. prin neprimirea solicitării de a se efectua o contraexpertiză care să ateste că prima expertiză omite realitatea;

- aprecierea greșită și tendențioasă a intenției de modificare a obiectului acțiunii în apel, față de neexprimarea, nici verbal, nici scrisă a unei astfel de modificări; instanța de apel a făcut această propunere în ședința din 19.05.2014;

- în loc de trimiterea hotărârii, pe căi neștiute, s-a repus pe rol cauza;

- admiterea întâmpinării depuse de intimat pe fondul cauzei fără comunicarea către apelant și judecarea apelului în lipsa apărătorului său, deși încunoștințase în scris imposibilitatea prezentării la acel termen (încălcându-se astfel art. 130, 136 C.Pr. civ.);

Solicitări: admiterea recursului, efectuarea unei noi expertize, iar pe fond admiterea acțiunii și respingerea cererii reconvenționale, cu cheltuieli de judecată.

În drept s-au invocat prevederile art. 304 pct. 7, 8, 9 C.Pr.civ.

Intimatul, prin apărător, a formulat întâmpinare la recurs – comunicată procuratorului recurentului la termenul din 18.02.2015, fără a solicita termen de luare la cunoștință - solicitând respingerea sa ca nefondat întrucât:

- ambele instanțe au soluționat cauza în mod corect și nepărtinitor, transparent;

- urmare a cererii apărătorului de lăsare a cauzei la sfârșitul ședinței, strigarea dosarului s-a făcut la terminarea ședinței din 6.10.2014, amânându-se pronunțarea la 13.10.2014;

- nu a existat o repunere pe rol, ci o îndreptare de eroare materială din oficiu privind nr. deciziei;

- solicitarea expertizei în recurs este inadmisibilă;

- alunecarea de teren a fost cauzată de recurent prin captarea izvorului, i-a cauzat distrugerii semnificative, iar noul șanț colector edificat pe proprietatea sa a fost absolut necesar pentru a se proteja; prin urmare, vechea servitute nu mai putea fi menținută întrucât contravenea art. 786 C.civil.

Nu au fost administrate probe noi în recurs.

Verificând decizia recurată prin prisma motivelor de recurs invocate, de actele și lucrările dosarului, precum și față de prevederile art. 304, 312 C.Pr.civ., Curtea a constatat următoarele:

S-au invocat în drept situațiile de nelegalitate prevăzute de art. 304 pct. 7-9 C.Pr.civ. („*Modificarea sau casarea unor hotărâri se poate cere în următoarele situații, numai pentru motive de nelegalitate: 7. când hotărârea nu cuprinde motivele pe care se sprijină sau când cuprinde motive contradictorii ori străine de natura pricinii; 8. când instanța, interpretând greșit actul juridic dedus judecății, a schimbat natura ori înțelesul lămurit și vădit neîndoielnic al acestuia; 9. când hotărârea pronunțată este lipsită de temei legal ori a fost dată cu încălcarea sau aplicarea greșită a legii;*”), dar din dezvoltarea motivelor rezultă că se susține incidența cazurilor prevăzute de art. 304 pct. 5 și 9 C.Pr.civ. (“*5. când, prin hotărârea dată, instanța a încălcat formele de procedură prevăzute sub sancțiunea nulității de art. 105 alin. 2; ; 9. când hotărârea pronunțată este lipsită de temei legal ori a fost dată cu încălcarea sau aplicarea greșită a legii;*”) lipsind orice critici privind nemotivarea ori motivarea străină cauzei sau contradictorie, respectiv interpretarea greșită a actului dedus judecății (a raportului juridic litigios).

Criticile de nelegalitate procedurală, prevăzute de art. 304 pct. 5 C.Pr.civ., nu sunt întemeiate, întrucât:

- repunerea pe rol dispusă din oficiu la 19.05.2014 a vizat reluarea discuțiilor pentru lămurirea unor aspecte pe fond, aspecte discutate în ședința din 16.06.2014 în prezența ambelor părți cu consemnarea pozițiilor exprimate de fiecare; Această posibilitate este permisă de art. 151 C.Pr.civ. (“*Pricina poate fi repusă pe rol, dacă instanța găsește necesare noi lămuriri*”); Iar ulterior dezbaterilor din 6.10.2014 nu a mai existat o altă repunere pe rol, ci amânarea pronunțării și, la 5.12.2014, o îndreptare de eroare materială din oficiu privitoare la numărul deciziei pronunțate (încheiere nerecurată de altfel);

- calificarea solicitării ca fiind nouă s-a efectuat prin raportare la precizările din cererea de apel (alin. 1 prima liniuță și 1 motiv de apel): *cum că a solicitat menținere servitute de trecere și nuanțarea din ședința din 19.05.2014 (cum că intimatul nu i-a dat voie să intre pe terenul său pentru efectuarea lucrărilor de înlăturare a aluviunilor, respectiv că solicită ca intimatul să-și dea acordul să efectueze lucrările de destupare a șanțului pe terenul său), făcută la solicitarea instanței (conf. obligației prev. de alin.4 al art. 129 C.Pr.civ.: ” Cu privire la situația de fapt și motivarea în drept pe care părțile le invocă în susținerea pretențiilor și apărărilor lor, judecătorul este în drept să le ceară acestora să prezinte explicații, oral sau în scris.. ”) – , consemnări necontestate de altfel la termenul următor din 16.06.2014, conform art. 108 alin.3 C.Pr.civ.:*

- intimatul pârât nu a formulat întâmpinare, ci o contestație și o completare la aceasta (la 9.04 și 19.05.2014), iar apelantul nu a solicitat la termenul din 19.05.2014, ori la următorul termen din 16.06.2014, acordarea posibilității de a lua la cunoștință despre apărările din acestea; faptul că în acest mod a înțeles apelantul a-și valorifica dreptul la apărare, nu poate servi ca temei de nelegalitate în recurs, fiind oprit de art. 108 alin.3, 4 C.Pr.civ. (nefiind în termen și întemeindu-se pe propria culpă); iar prin neinvocarea vătămării cauzate, devine incidentă și interdicția prevăzută de art. 105 alin.2 și 108 alin.2 C.Pr.civ.;

- apelantul nu a avut apărător, ci mandatar, iar acesta a înaintat pentru termenul din 6.10.2014 o cerere de lăsare a cauzei la sfârșitul ședinței (fl. 60), solicitare primită de instanță (vezi mențiuni încheiere/6.10.2014); totodată s-a și amânat pronunțarea pentru a da părților posibilitatea de a depune concluzii scrise (conform art. 146 C.Pr.civ.), drept de care apelantul a și uzat la același termen (fl. 63-68); Ori, art. 152 C.Pr.civ. permite judecarea cauzei și în

lipsa uneia din părți, primind concluziile celei prezente, iar art. 156 nu este aplicabil din moment ce nu a existat o cerere de amânare și de depunere concluzii scrise.

Cealaltă critică, vizând aplicarea greșită/ignorarea art. 578 C.Civil (*”Locurile inferioare sunt supuse a primi apele ce curg firește din locurile superioare, fără ca mâna omului să fi contribuit la aceasta. Proprietarul inferior nu poate ridica stavili ca să oprească această scurgere. Proprietarul superior nu poate face nici o lucrare spre agravarea servituții fondului inferior”*), este nefondată întrucât:

- situația de fapt stabilită în baza probatoriilor nu a confirmat intervenția pârâtului în oprirea curgerii apelor pluviale din amonte de proprietatea sa pe traseul vechiului șanț colector (1864) prin acoperirea porțiunii de 4-5 m.l rămasă liberă după surparea din 2005 (conform susținerii din acțiune) și nici că prin crearea noului șanț (după 2005), la 15-20 m de șanțul vechi, a stăvilit curgerea firească a acestora, în detrimentul fondului dominant (al recurentului) – vezi susținere acțiune; Astfel, expertiza, cercetarea la fața locului și înscrisurile au confirmat susținerea pârâtului și au contrazis imputările reclamantului din acțiune, cum că porțiunea G-H din vechiul șanț nu e acoperită (iar despre porțiunea E-G nu s-a pretins a fi fost urmarea intervenției pârâtului) și că prin edificarea șanțului dintre punctele D-F nu se aduce atingere dreptului reclamantului recunoscut prin S.civ. 595/2006 a Jud. Bicz.

- pârâtul reclamant a dovedit a fi operabil cazul de stingere a vechii servituți prevăzut de art. 770 alin.1 lit.”e” N.C.Civil (*”Servituțiile se sting....pentru ...imposibilitatea definitivă de exercitare”*) precum și faptul că schimbarea locului vechii servituți prin crearea șanțului dintre punctele D-F s-a impus și a respectat dispozițiile art.767 alin.2 N.C.Civil. (*”Dacă are un interes serios și legitim, proprietarul fondului aservit va putea schimba locul prin care se exercită servitutea în măsura în care exercitarea servituții rămâne la fel de comodă pentru proprietarul fondului dominant”*).

- măsura destupării vechiului șanț colector între punctele G-E nu putea fi pretinsă în contextul situației de fapt probate a exista în teren decât cu încălcarea art. 768 N.C.Civil (*”Proprietarul fondului dominant nu poate agrava situația fondului aservit și nu poate produce prejudicii proprietarului fondului aservit prin exercitarea servituții”*).

S-a menționat că prevederile N.C.Civil sunt aplicabile față de prevederile art. 5, 75 Legea 71/2011.

Față de toate aceste considerente Curtea a respins ca nefondat recursul.

Văzând și dispozițiile art. 274 Cod procedură civilă a obligat recurentul la cheltuieli către intimat în cuantumul probat ca fiind onorariul avocatului angajat.

5. Drept procesual civil. Cerere de revizuire întemeiată pe disp. art. 322 pct. 5 cod pr.civilă. Caracterul determinant al înscrisului nou.

Drept procesual civil. Cerere de revizuire întemeiată pe disp.Art. 322 pct. 5 cod pr.civilă. Caracterul determinant al înscrisului nou.

Art. 322 pct. 5 cod pr.civilă.

Admisibilitatea unei cereri de revizuire întemeiată pe disp. art. 322 pct. 5 cod pr. civilă este condiționată nu numai de descoperirea ulterioară pronunțării hotărârii a cărei revizuire se cere a unor acte noi și de imposibilitatea înfățișării acestora în instanță, ci și de caracterul determinant al acestor înscrisuri.

*Curtea de Apel Bacău – Secția I Civilă
Decizia civilă nr. 159 din 16 martie 2015*

Prin decizia civilă nr.438/05.03.2012 pronunțată de C.A.Bc. în dosarul nr.3681/103/2010 s-a admis recursul civil promovat de pârâta C.J.P. Nț. împotriva sentinței civile nr.314 din 04.03.2011 pronunțată de T.Nț. în dosarul nr.3681/103/2010. A fost casată în parte sentința civilă nr.314 din 4 martie 2011 a T.Nț. A fost respins ca nefondat capătul principal. A fost trimisă cauza la aceeași instanță pentru rejudecarea capătului de cerere subsidiar, formulat împotriva pârâtei C.J.P. Nț. Au fost menținute dispozițiile din sentință privind respingerea acțiunii față de M.M.F.P.S. și St.Ro. reprezentat prin G.Ro., pentru lipsa de calitate procesuală pasivă a acestora.

Împotriva acestei decizii a promovat cererea de revizuire M.S., revizuire legal scutită de plata taxei de timbru conform art.29 din O.U.G. 80/2013.

În drept au fost invocate dispozițiile art.322 pct.5 Cod procedură civilă, înscris nou fiind reprezentat de o hotărâre judecătorească – respectiv decizia civilă nr.3912/21.10.2013 pronunțată de I.C.C.J. – secția de contencios administrativ și fiscal – dosar nr.11879/2/2010, prin care s-au constatat perimate recursurile declarate de pârâții G.Ro., M.M.F.P.S.P.V. și C.N.P.P. împotriva sentinței civile nr.4660/05.07.2011 a C.A. Bc. – secția a VII contencios administrativ.

S-a susținut că înscrisul doveditor nu a putut fi înfățișat dintr-o împrejurare mai presus de voința sa, apreciindu-se că sunt îndeplinite normele expres și limitativ prevăzute de lege, motiv pentru care se solicită admiterea cererii de revizuire.

Intimata C.P. Nț a depus întâmpinare, invocând pe cale de excepție inadmisibilitatea acesteia, iar pe fond respingerea revizuirii ca nefondată.

Examinând cererea de revizuire prin prisma motivelor invocate, a actelor și lucrărilor dosarului, a dispozițiilor art.322 pct.5 Cod procedură civilă, Curtea reține următoarele :

Excepția inadmisibilității nu poate fi primită atâta timp cât în realitate chestiunile vizând îndeplinirea condițiilor impuse de legiuitor țin de caracterul fondat / nefondat al cererii.

Trecând la analiza condițiilor art.322 pct.5 Cod procedură civilă se constată că teza I-a a articolului susmenționat impune îndeplinirea cumulativă a următoarelor condiții:

- revizuietul invocă un înscris;
- înscrisul este doveditor;
- înscrisul este descoperit după darea hotărârii;
- înscrisul să fi existat la data pronunțării hotărârii;
- înscrisul nu a putut fi înfățișat în procesul în care a fost pronunțată hotărârea a cărei revizuire se cere, fie pentru că a fost reținut de partea potrivnică, fie dintr-o împrejurare mai presus de voința părții.
- înscrisul este determinant și trebuie prezentat de revizuiet, iar nu procurat la solicitarea instanței.

De esență îl reprezintă că aceste condiții trebuie îndeplinite cumulativ, neîndeplinirea oricăreia dintre aceste condiții ducând la respingerea ca nefondată a cererii de revizuire.

În speță, revizuietă invocă ca și înscris nou decizia 3912/21.10.2014 a I.C.C.J., care nu exista la data pronunțării deciziei a cărei revizuire se solicită .

Chiar dacă un atare înscris prevăzut la art.322 pct.5 Cod procedură civilă poate fi și o hotărâre judecătorească, pronunțată chiar și ulterior rămânerii definitive a hotărârii care se solicită a fi revizuite și în acest caz trebuie apreciat în ce măsură noua hotărâre este determinantă, în sensul că, dacă ar fi fost cunoscută de instanță, soluția putea fi alta decât cea adoptată.

Ori, înscrisul nu este determinant raportat la obiectul litigiului din dosarul nr. 3785/103/2011 dată fiind forța juridică a Legii 119/2010 – pensiile de serviciu au devenit pensii în sensul Legii 19/2001 prin Legea 119/2010 și a O.U.G. 59/2011 prin raportare la H.G. 737/2010 – care ulterior a fost abrogată – care prevede doar metodologia de recalculare a pensiilor de serviciu avute în vedere de Legea 119/2010.

Pentru considerentele sus-arătate, văzând neîndeplinirea condițiilor cumulative a art. 322 pct. 5 Cod procedură civilă a fost respinsă cererea de revizuire ca nefondată.

SECȚIA A II-A CIVILĂ, DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

1. Răspunderea civilă. Modalitatea de stabilire a despăgubirilor pentru nedeplinirea obligațiilor asumate în raport de răspunderea civilă delictuală.

Drept civil;

Art. 1088 din Codul Civil.

Natura juridică a despăgubirilor datorate pentru încasarea contravalorii lucrărilor neefectuate derivă din executarea clauzelor contractuale, inclusiv ale art. 6.4 din Anexa 1, menționate anterior, care reprezintă concretizarea principiului reparării integrale a prejudiciului produs care include pe lângă paguba efectivă și foloasele nerealizate. Aceste foloase în cazul obligațiilor care au ca obiect o sumă de bani cuprind penalitățile stabilite prin contract, în interpretarea per a contrario a dispozițiilor art. 1088 din Codul Civil în vigoare la momentul încheierii contractului.

Confuzia între răspunderea civilă contractuală și cea delictuală invocată de către pârâtă prin apelul promovat nu se regăsește în prezenta cauză având în vedere că temeiul pretențiilor formulate l-a constituit convenția intervenită între părți, materializată prin Acordul Contractual nr. 45025/2008. Pe de altă parte, existența similitudinilor între condițiile de angajare a fiecăreia din cele două forme de răspundere nu determină suprapunerea acestora, premisele fiind diferite, în cazul răspunderii contractuale constând în nerespectarea unei obligații contractuale.

*Curtea de Apel Bacău – Secția a II-a Civilă, de Contencios Administrativ și Fiscal
Decizia civilă nr. 8 din 16 ianuarie 2015*

Prin sentința civilă nr. 149/CA/2.04.2014 pronunțată de Tribunalul Neamț în dosarul nr. 4642/279/2013 a fost admisă acțiunea formulată de reclamantul Municipiul Piatra Neamț în contradictoriu cu pârâta S.C. U. S.R.L. Piatra Neamț și, în consecință, a fost obligată pârâta să plătească reclamantului suma de 4.327,94 lei, reprezentând daune interese.

Pentru a pronunța această hotărâre prima instanță a reținut următoarele:

Reclamantul Municipiul Piatra Neamț, prin Primar, a încheiat cu pârâta S.C. U. S.R.L., Acordul contractual nr.45025/23.09.2008, având ca obiect „Reabilitare termică cu mansardare bloc G5, B-dul Decebal nr. 94”.

În urma controlului Curții de Conturi, a fost emisă Decizia nr.42/24.12.2010, prin care s-a constatat că s-a achitat necuvenit suma de 64.530,19 lei, plătindu-se lucrări care nu au fost executate.

Urmare a acestei constatări, între părți a fost încheiată Minuta nr.42189/25.10.2010, iar la data de 23.03.2011, pârâta a achitată integral suma de 64.530,19 lei, încasată necuvenit, conform extrasului de cont de la fila 29 dosar judecătoriesc.

Reclamantul solicită obligarea pârâtei la plata sumei de 4.327,94 lei, reprezentând dobânda aferentă sumei de 64.930,19 lei, achitată în rate succesive, până la data de 23.03.2011.

Potrivit prevederilor art. 1088 Cod civil, orice sumă de bani este purtătoare de dobândă legală.

În condițiile în care pârâta a încasat necuvenit suma de 64.930,19 lei, la data de 08.02.2010 și a achitat-o în rate succesive, până la data de 23.03.2011, este evidentă prejudicierea reclamantului, astfel că acțiunea acestuia este întemeiată, fiind îndreptățit la

echivalentul dobânzii legale calculate potrivit O.G. 13/2011.

Față de cele ce preced, s-a admis acțiunea formulată de reclamantul Municipiul Piatra Neamț, prin Primar și s-a hotărât conform dispozitivului.

Împotriva acestei hotărâri a declarat apel pârâta S.C. U. S.R.L. Piatra Neamț, apel legal timbrat cu taxă judiciară de timbru – 20 lei.

În motivarea apelului a fost criticată hotărârea instanței de fond susținându-se că nu a fost făcută distincție netă dintre răspunderea civilă delictuală și cea contractuală, între părți fiind încheiat acordul contractual nr. 45025/23.09.2008 prin care au fost prevăzute penalități doar în cazul neexecutării obligațiilor asumate prin contract, respectiv neexecutarea lucrărilor, penalități ce erau deduse din suma ce urma a fi primită de apelantă în calitate de antreprenor de la intimat. Invocarea dispozițiilor art. 33 alin. 3 din Legea nr. 94/1992 nu reprezintă un temei de drept pentru acordarea penalităților, iar dispozițiile art. 1088 Cod Civil vizează răspunderea civilă contractuală, nefiind incidente în cauză.

Nici dispozițiile O.G. nr. 13/2011 privind dobânda legală remuneratorie și penalizatoare pentru obligațiile bănești nu sunt aplicabile în cauză în respectarea principiului constituțional al neretroactivității legii civile.

Cu privire la termenul de declarare a apelului instanța a invocat excepția tardivității formulării acestuia, apelanta formulând concluzii de respingere a excepției, având în vedere cererea formulată în fața instanței de fond cu privire la locul comunicării hotărârii și mențiunile indicate în dovada de comunicare a acesteia.

Intimatul-reclamant, legal citat, nu a fost reprezentat în fața instanței, solicitând în scris respingerea recursului ca nefondat, iar cu privire la excepția tardivității a lăsat hotărârea la aprecierea instanței.

Analizând excepția tardivității apelului, în condițiile art. 248 alin. 1 Noul Cod procedură civilă, instanța o apreciază ca fiind nefondată după cum urmează.

Comunicarea sentinței instanței de fond s-a realizat la sediul societății, în procesul verbal de înmânare întocmit de agentul procedural fiind consemnată mențiunea „societate mutată de la adresă”. Pe de altă parte, potrivit consemnărilor din caietul grefierului de ședință din data de 19.03.2014 avocatul pârâtei, cu ocazia formulării concluziilor asupra fondului cauzei, a solicitat comunicarea hotărârii la sediul cabinetului de avocat, astfel cum rezultă din copia certificată depusă odată cu concluziile formulate asupra excepției tardivității apelului.

Având în vedere această situație de fapt instanța apreciază că în cauză comunicarea nu s-a realizat potrivit voinței manifestate de către pârâtă prin reprezentantul său, la sediul avocatului ales, în sensul dispozițiilor art. 158 alin. 1 Noul Cod procedură civilă.

Neîndeplinirea procedurii de comunicare a hotărârii instanței de fond atrage neîndeplinirea condiției privind punctul de plecare al termenului de apel cu consecința promovării căii de atac în termenul prevăzut de art. 287¹⁶ din O.U.G. nr. 34/2006. Drept urmare, va fi respinsă excepția tardivității apelului.

Analizând apelul promovat pentru motivele arătate instanța îl apreciază ca fiind nefondat pentru considerentele ce se vor arăta în continuare.

Obiectul acțiunii cu judecata căreia a fost investită instanța de fond a constatat în obligarea pârâtei la plata sumei de 4327,94 lei, reprezintă dobânda legală aferentă sumei de 64.530,19 lei. Această sumă a fost plătită nelegal pârâtei, suma fiind recuperată fără a include și foloasele nerealizate reprezentate de dobânda solicitată.

Temeiul de drept al acțiunii a fost indicat ca fiind dispozițiile privind răspunderea contractuală, art. 1088 Cod Civil în vigoare la data derulării contractului și Legea nr. 94/1992.

Din acordul contractual nr. 45025/23.09.2008 intervenit între părți și recunoscut de către apelanta-pârâtă instanța reține că beneficiarul era îndreptățit la a deduce din prețul contractului, ca penalități, o sumă echivalentă cu o cotă procentuală de 0,1% pentru fiecare zi de întârziere, din prețul contractului până la îndeplinirea efectivă a obligațiilor, în cazul în care, din vina sa exclusivă antreprenorul nu își îndeplinește obligațiile asumate prin contract – art. 6.4 din Anexa 1 la Acordul Contractual nr. 45025/2008.

Probatoriul cauzei a relevat că în derularea relațiilor economice dintre părți beneficiarul a realizat plata unor lucrări în valoare de 64.530,19 lei, lucrări care nu au fost realizate, cu consecința restituirii sumei indicate la data de 23.03.2011 de către antreprenor, apelanta-pârâtă din prezenta cauză.

Natura juridică a despăgubirilor datorate pentru încasarea contravalorii lucrărilor neefectuate derivă din executarea clauzelor contractuale, inclusiv ale art. 6.4 din Anexa 1, menționate anterior, care reprezintă concretizarea principiului reparării integrale a prejudiciului produs care include pe lângă paguba efectivă și foloasele nerealizate. Aceste foloase în cazul obligațiilor care au ca obiect o sumă de bani cuprind penalitățile stabilite prin contract, în interpretarea per a contrario a dispozițiilor art. 1088 din Codul Civil în vigoare la momentul încheierii contractului.

Confuzia între răspunderea civilă contractuală și cea delictuală invocată de către pârâtă prin apelul promovat nu se regăsește în prezenta cauză având în vedere că temeiul pretențiilor formulate l-a constituit convenția intervenită între părți, materializată prin Acordul Contractual nr. 45025/2008. Pe de altă parte, instanța constată că existența similitudinilor între condițiile de angajare a fiecăreia din cele două forme de răspundere nu determină suprapunerea acestora, premisele fiind diferite, în cazul răspunderii contractuale constând în nerespectarea unei obligații contractuale.

În prezentul litigiu, îndeplinirea obligației principale, respectiv restituirea sumei de 64.530,19 lei reprezintă recunoașterea apelantei a nerespectării obligației contractuale, atrăgând obligația accesorie de reparare și a prejudiciului reprezentat de foloasele nerealizate – lucrum cessans.

Indicarea de către instanța de fond a dispozițiilor O.G. nr. 13/2011 ca temei al dobânzii acordate nu atrage nelegalitatea hotărârii, prin dispozițiile art. 3 din O.G. 9/2000 aplicabile pe durata derulării contractului fiind reglementată dobânda legală în materie comercială la nivelul dobânzii de referință a B.N.R.

Alegerea reclamantului de a solicita penalități la nivelul acestei dobânzi legale, în quantum diminuat față de limita contractuală reprezintă manifestarea dreptului de opțiune al creditorului între modalitățile de evaluare a prejudiciului suferit.

Față de aceste considerente, în temeiul art. 480 alin. 1 Noul Cod procedură civilă a fost respins, ca nefondat, apelul.

2. Drept procesual civil. Condițiile de numire a curatorului special în cazul profesioniștilor.

Drept procesual civil;

Art. 155 alin. 1 pct.3, art.163 alin.1 și art. 167 din Noul Cod de procedură civilă; art. 197, 75 din Legea nr. 31/1990 republicată cu modificările și completările ulterioare.

Incidența obligației instituirii curatorului prevăzută de dispozițiile art. 167 alin.3 din Noul Cod de procedură civilă este condiționată de constatarea imposibilității identificării domiciliului pârâtului de către reclamant. Îndeplinirea acestei condiții nu este confirmată în condițiile în care debitorul este o societate cu răspundere limitată, modalitatea de reprezentare a acesteia fiind cea prevăzută de dispozițiile art. 197 coroborat cu art.75 din Legea nr. 31/1990 republicată cu modificările și completările ulterioare, care recunosc drept de reprezentare fiecărui administrator, în afară de stipulația contrară în actul constitutiv. Dacă din mențiunile înregistrate în Registrul Comerțului rezultă că societatea are doi administratori cu puteri depline, ambii având durata mandatului nelimitată, având în vedere dispozițiile art. 155 alin.1 pct.3 din Noul Cod de procedură civilă care stabilesc că

persoanele juridice de drept privat se citează prin reprezentanții lor, realizarea procedurii de citare a debitoarei reprezentată de unul dintre cei doi administratori este conformă dispozițiilor art. 155 pct. 3 și ale art. 163 alin.1 din Noul Cod de procedură civilă.

Drept urmare, nu este îndeplinită condiția impusă de dispozițiile art. 167 din Noul Cod de procedură civilă pentru stabilirea unui curator special al debitoarei, în cauză fiind identificat unul dintre administratorii cu puteri depline ai societății debitoare, având și atribuții de reprezentare a acesteia.

*Curtea de Apel Bacău – Secția a II-a Civilă, de Contencios Administrativ și Fiscal
Decizia civilă nr. 331 din 13 februarie 2015*

Prin încheierea pronunțată la data de 10.09.2014 de judecătorul sindic în dosarul nr. 911/110/2014 al Tribunalului Bacău în temeiul dispozițiilor art. 242 din Noul Cod de procedură civilă s-a dispus suspendarea judecării cererii formulate de creditoarea Administrația Județeană a Finanțelor Publice Bacău în contradictoriu cu debitoarea S.C. T.P. S.R.L. până la plata de către reclamantă a onorariului de curator în sumă de 1000 lei, astfel cum i s-a pus în vedere prin încheierea din data de 11.06.2014.

Împotriva acestei încheieri a declarat recurs, în termen legal, creditoarea Administrația Județeană a Finanțelor Publice Bacău, recurs scutit de plata taxei judiciare de timbru conform dispozițiilor art. 30 din O.U.G.nr.80/2013.

În motivarea recursului s-a susținut că numirea unui curator, în raport de condițiile prevăzute de dispozițiile art. 167 din Noul Cod de procedură civilă, este prematură, în cauză nefiindu-i pusă în vedere creditoarei efectuarea de demersuri pentru identificarea unui alt domiciliu decât cel indicat în cererea de deschidere a procedurii, care este cel declarat de societate la organele fiscale și la Oficiul Registrului Comerțului.

Pe de altă parte, s-a susținut că potrivit dispozițiilor legii speciale, respectiv ale art. 3 pct.26 din Legea nr. 85/2006, numirea unui curator special se impune în cazul acțiunilor de natura celor care se referă art. 46, 79,80 din Legea nr. 85/2006, iar nu pentru îndeplinirea tuturor atribuțiilor prevăzute de art. 18 din același act normativ.

Intimata-debitoare nu a formulat apărări în cauză.

La solicitarea instanței Oficiul Registrului Comerțului de pe lângă Tribunalul Bacău a comunicat informații privind administrării societății debitoare.

Analizând recursul promovat pentru motivele arătate, în condițiile art. 488 din Noul Cod de procedură civilă, instanța îl apreciază ca fiind fondat pentru considerentele ce se vor arăta în continuare.

Incidența obligației instituirii curatorului prevăzută de dispozițiile art. 167 alin.3 din Noul Cod de procedură civilă este condiționată de constatarea imposibilității identificării domiciliului pârâtului de către reclamant.

Îndeplinirea acestei condiții nu este confirmată în prezenta cauză având în vedere că debitorul este o societate cu răspundere limitată, respectiv S.C. T. S.R.L.. Modalitatea de reprezentare a societății cu răspundere limitată este cea prevăzută de dispozițiile art. 197 coroborat cu art.75 din Legea nr. 31/1990 republicată cu modificările și completările ulterioare, care recunosc drept de reprezentare fiecărui administrator, în afară de stipulația contrară în actul constitutiv.

Potrivit informațiilor comunicate de Oficiul Registrului Comerțului de pe lângă Tribunalul Bacău cu adresa nr. 3448/27.01.2015 societatea debitoare are doi administratori cu puteri depline, D. G. și H. I., ambii având durata mandatului nelimitată.

Având în vedere dispozițiile art. 155 alin.1 pct.3 din Noul Cod de procedură civilă care stabilesc că persoanele juridice de drept privat se citează prin reprezentanții lor, instanța apreciază că realizarea procedurii de citare a debitoarei reprezentată de administratorul D.G. este conformă dispozițiilor art. 155 pct. 3 și ale art. 163 alin.1 din Noul Cod de procedură civilă.

Drept urmare, nu este îndeplinită condiția impusă de dispozițiile art. 167 din Noul Cod de procedură civilă pentru stabilirea unui curator special al debitoarei, în cauză fiind identificat unul dintre administratorii cu puteri depline ai societății debitoare, având și atribuții de reprezentare a acesteia.

În consecință, aplicarea sancțiunii suspendării prevăzute de art. 242 din Noul Cod de procedură civilă nu este concordantă cu situația de fapt a cauzei în raport de care judecătorul sindic a stabilit în sarcina creditoarei obligația de plată a onorariului pentru curatorul special.

Având în vedere aceste considerente analizarea celorlalte motive de recurs devine lipsită de relevanță.

Față de aceste motive, în temeiul art. 496 alin.2 coroborat cu art. 488 pct. 5, 8 din Noul Cod de procedură civilă, a fost admis recursul, a fost casată încheierea recurată și a fost trimisă cauza pentru continuarea judecării.

3. Accesul la informațiile de interes public. Excepțiile aplicabile în contextul derulării procedurii de achiziție publică.

Contencios administrativ

Art. 12 alin. 1 lit. c din Legea nr. 544/2001; art. 3 lit. q, t, ț, art. 66 alin. 1, art. 208 alin. 1 lit. b, art. 207 alin. 2 lit. c din O.U.G. nr. 34/2006.

În cadrul procedurii de achiziție publică autoritatea contractantă are obligația respectării scopului și a principiilor care guvernează procedura conform dispozițiilor art. 2 din O.U.G. nr. 34/2006, printre care și asigurarea transparenței și integrității procesului de achiziție publică. În îndeplinirea acestei obligații autoritatea contractantă are obligația asigurării transparenței atribuirii contractelor de achiziție publică și a încheierii acordurilor-cadru prin publicarea, în conformitate cu prevederile O.U.G. nr. 34/2006, a anunțurilor de intenție, a anunțurilor/invitațiilor de participare și a anunțurilor de atribuire (art. 47 alin. 1).

Obligația asigurării transparenței în cadrul procedurii de achiziție publică are limitele impuse de celelalte obligații stabilite de legiuitor prin același act normativ, inclusiv de cea privind evitarea situațiilor de natură să determine manifestarea concurenței neloiale (art. 66 alin. 1). Tot din perspectiva protejării concurenței loiale dispozițiile art. 208 alin. 1 lit. b din ordonanță recunosc autorității contractante dreptul de a nu comunica anumite informații din cele prevăzute la art. 207 alin. 2 lit. c. Informațiile vizate se referă la caracteristicile și avantajele relative ale ofertei câștigătoare în raport de celelalte oferte admisibile sau necâștigătoare, respectiv la numele ofertantului căruia urmează să i se atribue contactul de achiziție publică sau, după caz, ale ofertanților cu care urmează să se încheie un acord cadru.

Aceste dispoziții reprezintă transpunerea în materia achizițiilor publice a principiilor aplicabile activității comerciale, inclusiv protejarea concurenței loiale, avută în vedere de dispozițiile art. 12 alin. 1 lit. c din Legea nr. 544/2001.

Limitele protecției realizate în respectarea principiului concurenței loiale consacrat de dispozițiile art. 135 alin. 2 lit. a din Constituția României reprezintă elemente de fapt și de drept care se circumstanțiază în funcție de situațiile particulare în care se ridică problema respectării concurenței loiale.

*Curtea de Apel Bacău – Secția a II-a Civilă, de Contencios Administrativ și Fiscal
Decizia civilă nr. 490 din 6 martie 2015*

Prin sentința civilă nr. 1149/10.09.2014 pronunțată de Tribunalul Bacău în dosarul nr.

1285/110/2014 a fost admisă în parte plângerea formulată de reclamanta RHE S.R.L. în contradictoriu cu pârâta A.C. S.A. Galați, fiind obligată pârâta să comunice reclamantei copii ale următoarele documente: documentele de calificare, oferta tehnică și oferta financiară a ofertantului declarat câștigător și contractul de achiziție publică semnat cu ofertantul declarat câștigător, cu suportarea de către reclamantă a costului serviciului de copiere, conform art. 9 alin. 1 din Legea nr. 544/2001.

Pentru a pronunța această hotărâre prima instanță a reținut următoarele:

Prin cererea înregistrată la pârâta S.C. A.C. S.A. sub nr. 3089/10.02.2014 reclamanta S.C. RHE S.R.L. Bacău a solicitat acesteia accesul la documentele ce compun dosarul procedurii de achiziție publică aferent proiectului „Extinderea și reabilitarea sistemelor de apă și apă uzată în Tecuci și Târgu Bujor, inclusiv reabilitarea puțurilor Galați, organizat de A.C. S.A. GALAȚI, în calitate de autoritate contractantă, respectiv să îi fie puse la dispoziție copiile următoarelor documente: documentele de calificare, oferta tehnică și oferta financiară a ofertantului declarat câștigător precum și contractul de achiziție publică semnat cu ofertantul declarat câștigător. Răspunsul pârâtei la această solicitare a fost în sensul că documentele de eligibilitate, oferta tehnică și oferta financiară nu fac parte din dosarul achiziției, nefiind astfel documente publice și nu îi pot fi puse la dispoziție, arătându-se în motivarea refuzului faptul că art. 212 din O.U.G. nr. 34/2006 face distincție între dosarul achiziției publice și ofertele însoțite de documentele de calificare și selecție, iar dispozițiile Legea nr. 544/2001 se referă doar la documente de interes public, ceea ce nu este cazul. În privința contractului de achiziție publică, acesta este întocmit în conformitate cu un model fiind publicat în S.E.A.P., iar singurul element în plus este prețul contractului care poate fi vizualizat în cadrul anunțului de atribuire. Împotriva acestui răspuns, reclamanta a formulat reclamație administrativă, în răspunsul la aceasta, pârâta arătând, în plus față de susținerile din refuzul inițial de furnizare informații, și faptul că documentele solicitate privesc activitățile unor societăți private, iar cunoașterea și folosirea lor ar duce la împiedicarea, restrângerea sau denaturarea concurenței, prin stabilirea direct sau indirect, a unor prețuri de cumpărare sau de vânzare sau orice alte condiții de tranzacționare care ar denatura raportul cerere ofertă. Au fost invocate și dispozițiile art. 101 și 102 din T.F.U.E..

Împotriva răspunsului menționat, reclamanta a formulat plângere, în conformitate cu dispozițiile art. 22 din Legea nr. 544/2001.

Constatând că aceasta a fost făcută în termenul legal, instanța a verificat în primul rând care sunt informațiile solicitate, în contextul în care părțile au o viziune diferită în legătură cu obiectul cererii de furnizare de informații.

Instanța a constatat, astfel, că pârâta apreciază că documentele de calificare, oferta tehnică și oferta financiară nu fac parte din dosarul achiziției publice, și pe de altă parte, faptul că solicitarea reclamantei de furnizare de informații privind contractul de achiziție publică a vizat doar acest document, ca instrumentum, nu și anexele sale.

În ce privește documentele de calificare, oferta tehnică și oferta financiară, acestea sunt cuprinse în dosarul achiziției publice conform dispozițiilor art. 213 din O.U.G. nr. 34/2006, acesta cuprinzând documentele întocmite/primite de autoritatea contractantă în cadrul procedurii de atribuire, iar în această formă, deci inclusiv cu aceste documente, dosarul are caracter de document public, accesul la acesta făcându-se prin prisma condițiilor prevăzute de art. 215 din ordonanță.

Cu privire la contractul de achiziție publică, instanța a apreciat că în cauză obiectul solicitării a vizat, astfel cum rezultă din modalitatea de formulare, contractul de achiziție publică – instrumentum, ca înscris distinct de anexele sale, instanța urmând a respinge astfel susținerile reclamantei ce se întemeiază pe dispozițiile art. 95 al 1 din H.G. 925/2006 referitoare la anexele ce devin parte integrantă a contractului de achiziție publică, din moment ce, conform solicitării de informații, aceasta a menționat exclusiv contractul de achiziție publică, nefăcându-se referire la nici o anexă.

Mai mult, referitor la obiectul solicitării reclamantei, instanța a reținut că, din

modalitatea de formulare a solicitării (filele 17, 18), rezultă că aceasta avizat exclusiv punerea la dispoziție a documentelor enumerate, întrucât aceasta a particularizat modalitatea de acces la informațiile din dosarul de achiziție publică, prin folosirea sintagmei: „*respectiv să ne puneți la dispoziție....*”, prin urmare instanța nu are în vedere, considerând că nu face obiectul investiției, accesul la toate documentele ce compun dosarul achiziției publice ci numai comunicarea de copii de pe documentele arătate anterior.

De asemenea, astfel cum în mod corect a observat pârâta, în solicitarea de informații reclamanta a indicat *actele privind ofertantul declarat câștigător*, nu și documentele celorlalți participanți, astfel că instanța va avea în vedere numai ceea ce s-a solicitat prin cererea de furnizare de informații.

Odată clarificat obiectul furnizării de informații, instanța a constatat, pe fondul dreptului, că accesul la informațiile de interes public este reglementat, în principal, de Constituția României, art. 31, iar modalitatea de exercitare a dreptului de acces la informațiile de interes public este reglementată de legea ordinară, Legea nr. 544/2001, privind accesul la informațiile de interes public.

Cu titlu de principiu, art. 1 din lege prevede că „Accesul liber și neîngrădit al persoanei la orice informații de interes public, constituie unul din principiile fundamentale ale relațiilor dintre persoane și autorități publice, în conformitate cu Constituția României și cu documentele internaționale notificate de Parlamentul României” iar art. 6 din Legea nr. 544/2001 prevede că orice persoană are dreptul să solicite și să obțină de la autoritățile și instituțiile publice, în condițiile prezentei legi, informațiile de interes public”.

Din adresele de răspuns ale pârâtei, instanța a constatat că reclamantei nu i-a fost admisă cererea de furnizare informații, or o astfel de soluție de refuz de a permite accesul la informațiile de interes public poate fi posibilă numai în condițiile prevăzute de lege.

Instanța a verificat, astfel, dacă informațiile solicitate de reclamantă se încadrează în dispozițiile legii nr. 544/2001, fiind de interes public și dacă accesul la informațiile anume solicitate este restrâns de lege.

Din acest punct de vedere, instanța a reținut că informațiile solicitate vizează un dosar de achiziție publică, astfel încât în cauză, devin incidente atât dispozițiile legii nr. 544/2001, cât și ale O.U.G. nr. 34/2006. Astfel, potrivit dispozițiilor art.11¹ din Legea nr. 544/2001, „Orice autoritate contractantă, astfel cum este definită prin lege, are obligația să pună la dispoziția persoanei fizice sau juridice interesate, în condițiile prevăzute la art. 7, contractele de achiziții publice, iar potrivit art. 12 (1) Se exceptează de la accesul liber al cetățenilor, prevăzut la art. 1 și, respectiv, la art. 11¹, următoarele informații:

(...) c) informațiile privind activitățile comerciale sau financiare, dacă publicitatea acestora aduce atingere dreptului de proprietate intelectuală ori industrială, precum și principiului concurenței loiale, potrivit legii”;

De asemenea, potrivit dispozițiilor art. 215 al 1 din O.U.G. nr. 34/2006, „dosarul achiziției publice are caracter de document public, iar accesul persoanelor la aceste informații se realizează cu respectarea termenelor și procedurilor prevăzute de reglementările legale privind liberul acces la informațiile de interes public și nu poate fie restricționat decât în măsura în care aceste informații sunt confidențiale, clasificate sau protejate de un drept de proprietate intelectuală, potrivit legii”.

Prin urmare, în cazul informațiilor ce provin din procedura de achiziție publică, astfel cum este cazul în prezenta cauză, accesul la aceste informații este reglementat atât prin dispozițiile legii generale care instituie anumite limite ale furnizării acestora, cât și reglementarea specială, care din nou prevede accesul la aceste informații cu menționarea unor limitări în cazuri de excepție.

În privința furnizării de informații referitoare la ofertele participantului declarat câștigător, instanța reține că, potrivit art. 170 O.U.G. 34/2006, „ofertantul elaborează oferta în conformitate cu prevederile din documentația de atribuire și indică în cuprinsul acesteia care informații din propunerea tehnică și/sau din propunerea financiară sunt confidențiale,

clasificate sau sunt protejate de un drept de proprietate intelectuală”. Astfel, raportat la faptul că legea specială, O.U.G. nr. 34/2006, permite accesul la dosarul achiziției publice, deci implicit și la aceste documente, cu excepția cazului în care informațiile sunt confidențiale, clasificate sau protejate de un drept de proprietate intelectuală, potrivit legii, rezultă că această din urmă restricționare este corelată cu solicitările ofertantului. Astfel, numai în cazul în care ofertantul însuși a prevăzut că informațiile din documentele depuse la dosarul achiziției ar fi confidențiale, clasificate sau protejate de un drept de proprietate intelectuală, numai atunci acest acces ar fi restricționat, deci furnizarea de informații ar putea fi respinsă, în conformitate cu dispozițiile legale.

Mai mult, în privința documentelor solicitate, pârâta a motivat faptul că furnizarea acestor informații ar aduce atingere *principiului concurenței loiale*, întrucât ar duce la restrângerea sau denaturarea concurenței, or restrângerea accesului la informațiile de interes public reprezentate de actele din dosarul de achiziție publică, fiind o situație de excepție, nu se poate face decât în contextul în care autoritatea contractantă ar demonstra acest lucru, or simpla alegație că accesul la informații ar aduce atingere *doar principiului concurenței loiale*, nu este suficientă pentru fundamentarea unui răspuns negativ. De altfel, o astfel de interpretare ar anihila tocmai dispozițiile referitoare la publicitatea dosarului de achiziție publică, din moment ce această procedură cuprinde numai astfel de informații. Mai mult, având în vedere și dispozițiile anterior menționate, deși pârâta a adus în instanță dosarul achiziției publice, nu a indicat nici un moment faptul că există mențiuni ale ofertantului în sensul că informațiile ar fi confidențiale, clasificate sau protejate de un drept de proprietate intelectuală, pentru a motiva exceptarea prin prisma dispozițiilor art. 215 al 1 teza finală din O.U.G. 34/2006.

În concluzie, constatând că informațiile solicitate, în forma arătată în motivare, sunt publice, iar pârâta în mod nelegal nu le-a furnizat reclamantei, cu respectarea dispozițiilor referitoare la achitarea costurilor de copiere, instanța a admis în parte plângerea și a obligat pârâta să comunice reclamantei copii ale următoarelor documente: documentele de clasificare, oferta tehnică și oferta financiară a ofertantului declarat câștigător și contractul de achiziție publică semnat cu ofertantul declarat câștigător, cu suportarea de către reclamantă a costului serviciului de copiere, conform dispozițiilor art. 9 alin.1 Legea nr. 544/2001.

Prin sentința civilă nr. 1872/26.11.2014 pronunțată de Tribunalul Bacău în aceeași cauză a fost admisă cererea formulată de reclamanta RHE S.R.L. în contradictoriu cu pârâta A.C.S.A. Galați, fiind completat dispozitivul sentinței civile nr. 1149/2014 în sensul obligării pârâtei la plata sumei de 8.000 lei către reclamantă, cu titlul de onorariu avocat ales.

Pentru a pronunța această hotărâre instanța de fond a reținut următoarele:

Prin cererea de chemare în judecată, reclamanta a solicitat și obligarea pârâtei la plata cheltuielilor de judecată ocazionate de desfășurarea procesului, fiind depuse în acest sens pe parcursul judecății, o serie de înscrisuri doveditoare, astfel: la 18.06.2014 (fila 78) o notă de cheltuieli de 7344,85 lei, însoțită de facturi fiscale, și raport de activitate, iar la data de 3.09.2014, o nouă notă actualizată de cheltuieli (fila 106) în valoare de 13117,54 lei, însoțită de ordin de plată, facturi fiscale și rapoarte de activitate.

Potrivit art. 444 Cod procedură civilă, dacă prin hotărârea dată instanța a omis să se pronunțe asupra unui capăt de cerere principal sau accesoriu ori asupra unei cereri conexe sau incidentale, se poate cere completarea hotărârii în același termen în care se poate declara, după caz, apel sau recurs împotriva acelei hotărâri, dispozițiile fiind aplicabile și în cazul în care instanța a omis să se pronunțe asupra cererilor apărătorilor, cu privire la drepturile lor.

Instanța a constatat mai întâi faptul că cererea de completare a fost depusă în termen (27.10.2014), față de data comunicării sentinței către parte (9.10.2014), apoi faptul că reclamantei i s-a admis în parte cererea, fiind îndreptățită astfel, conform dispozițiilor art. 453 Cod procedură civilă, la acoperirea cheltuielilor efectuate cu procesul, desigur, în măsura câștigării procesului.

În ce privește cuantumul solicitat, de 13117,54 lei, instanța a reținut că acesta este

dovedit prin înscrisurile depuse de apărător pe parcursul procesului, însă, instanța a făcut aplicarea art. 451 al. 2 și art. 453 al. 2 din Codul de procedură civilă.

Astfel, conform art. 451 alin. 2 Cod procedură civilă, instanța poate, chiar și din oficiu, să reducă motivat partea din cheltuielile de judecată reprezentând onorariu avocat atunci când aceasta este vădit disproporționat în raport cu activitatea desfășurată de avocat, ținând seama și de circumstanțele cauzei, măsura neavând nici un efect asupra raporturilor dintre avocat și clientul său.

De asemenea, potrivit art. 453 alin. 2 Cod procedură civilă, când cerere a fost admisă numai în parte, judecătorii vor stabili măsura în care fiecare dintre părți poate fi obligată la plata cheltuielilor de judecată.

În prezenta cauză, instanța a apreciat că se impune reducerea onorariului solicitat în baza art. 453 alin. 2 Cod procedură civilă, în contextul în care acțiunea fost admisă numai în parte, astfel încât, în aprecierea acestui fapt, instanța a redus quantumul onorariului de la suma de 13117,54 lei la suma de 8000 lei, apreciind că aceasta este justificată și raportat la criteriile prevăzute de art. 451 alin. 2 Cod procedură civilă, față de complexitatea cauzei.

Împotriva acestor hotărâri a declarat recurs pârâta A.C. S.A. Galați, recursuri scutite de plata taxei de timbru conform dispozițiilor art. 22 alin. 5 din Legea nr. 544/2001.

În motivarea recursului declarat în termen legal împotriva sentinței civile nr. 1149/2014, pârâta a susținut că instanța de fond a încălcat și aplicat greșit normele de drept material, considerând că în cazul informațiilor ce provin din procedura de achiziții publice O.U.G. nr. 34/2006 permite accesul la dosarul de achiziții publice, acest acces fiind restricționat doar în cazul în care ofertantul a prevăzut că informațiile din documentele depuse la dosarul achiziției ar fi confidențiale, clasificate sau protejate de un drept de proprietate intelectuală

Prin Hotărârea Curții de Justiție a Uniunii Europene pronunțată la data de 14 februarie 2008 în cauza C-450/06, cazul Varec S.A. contra Statului Belgian s-a precizat faptul că organismul implicat în procedura de atribuire a contractelor de achiziții publice trebuie ca, înainte de a comunica informații unei părți în litigiu, să dea posibilitatea operatorului economic vizat să invoce caracterul confidențial sau de secret comercial al acestora. Pe de altă parte, în hotărârea menționată s-a arătat că din jurisprudența C.E.D.O. reiese că nu se poate considera că noțiunea de viață privată trebuie interpretată ca excluzând activitățile profesionale sau comerciale ale persoanelor fizice sau juridice.

Având în vedere dispozițiile art. 12 alin. 1 lit. c din Legea nr. 544/2001 recurenta a considerat că are dreptul recunoscut de lege de a nu comunica informații privind documentele de calificare și selecție, oferta financiară și tehnică a ofertantului declarat câștigător, conduită în concordanță cu dispozițiile art. 9 alin. 3 din Directiva nr. 93/36. Conținutul art. 12 alin. 1 lit. c din Legea nr. 544/2001 vizează atingerea principiului concurenței loiale, iar nu faptele de concurență neloiale. Scopul procedurilor de achiziție publică declarat prin art. 2 alin. 1 lit. a din O.U.G. nr. 34/2006 fiind promovarea concurenței între operatorii economici, furnizarea informațiilor, precum cele privind furnizorii, prețurilor unitare utilizate în contractele specifice de lucrări în instalații de apă și canalizare, salariile personalului, etc. ar fi generatoare de fapte de concurență neloială.

Având în vedere definițiile date de art. 3 alin. 1 din O.U.G. nr. 34/2006 noțiunilor de propunere financiară și propunere tehnică, precum și cuprinsul dosarului achiziției publice indicat de art. 212 din O.U.G. nr. 34/2006 se impune concluzia excluderii de la accesul liber la informațiile cuprinse în oferta tehnică și financiară însoțite de documentele de calificare și selecții.

În motivarea recursului declarat împotriva sentinței civile nr. 1872/26.11.2014 pârâta A.C. S.A. Galați a criticat hotărârea de completare pronunțată de prima instanță pentru neaplicarea dispozițiilor art. 453 alin. 2 din Noul Cod de procedură civilă care justificau reducerea cheltuielilor de judecată ca urmare a admiterii în parte a acțiunii. Reevaluarea cheltuielilor de judecată se impunea în temeiul art. 451 alin. 2 din Noul Cod de procedură

civilă și ca urmare a reaprecierii tarifului orar aplicat pentru activitățile auxiliare avocaților, dar și pentru activitățile desfășurate de avocați. S-a susținut că reducerea onorariului de avocat este necesară în raport de susținerile din recursul principal, respectiv de caracterul neevaluabil al acțiunii.

Intimata-reclamantă RHE S.R.L. Bacău a formulat întâmpinare în cauză în raport de ambele recursuri promovate. Cu privire la recursul declarat împotriva sentinței civile nr. 1149/2014 s-a solicitat respingerea acestuia ca nefondat, apreciindu-se că instanța de fond a aplicat în mod corect prevederile de drept material, respectiv dispozițiile art. 215 alin. 1, art. 170, 24 din O.U.G. nr. 34/2006, accesul persoanelor la dosarul achiziției publice putând fi restrâns numai în cazul îndeplinirii cumulative a condițiilor privind caracterizarea de către ofertant a unora dintre informațiile din documentele depuse în cadrul procedurii ca fiind confidențiale, clasificate sau protejate de un drept de proprietate intelectuală și privind prejudicierea intereselor legitime ale operatorului economic prin dezvăluirea acestor informații.

Referitor la recursul promovat împotriva sentinței civile nr. 1872/2014 prin întâmpinarea formulată a fost invocată excepția nulității recursului, în temeiul dispozițiilor art. 489 alin. 2 din Noul Cod de procedură civilă, întrucât criticile formulate nu se încadrează în motivele de casare reglementate de art. 488 Cod procedură civilă, iar cu privire la fondul recursului s-a susținut că instanța de fond a făcut aplicarea prevederilor art. 451 alin. 2 din Noul Cod de procedură civilă, cu consecința reducerii cuantumului onorariului de avocat cu aproximativ 40%.

Totodată, în ședința publică din data de 20 februarie 2015, reprezentantul intimatului a invocat excepția tardivității recursului declarat împotriva sentinței civile nr. 1872/26.11.2014 în condițiile în care nu există ștampila de predare la poștă a recursului în termenul legal.

Cu privire la excepțiile invocate recurenta a formulat concluzii de respingere având în vedere plicul original existent la dosarul cauzei, precum și caracterul accesoriu al recursului împotriva hotărârii de completare în raport de recursul principal.

Examinând, în condițiile art. 248 alin. 1 din Noul Cod de procedură civilă, excepțiile invocate, instanța le-a apreciat ca fiind nefondate pentru considerentele următoare:

Hotărârea de completare pronunțată de Tribunalul Bacău la data de 26.11.2014, respectiv sentința civilă nr. 1872/2014, a fost comunicată părții A.C. S.A. Galați la data de 09.12.2014, conform dovezilor de comunicare înaintate de Tribunalul Bacău la dosarul de recurs – fila 114. În aceste împrejurări, termenul pentru declararea și motivarea recursului, de 15 zile de la comunicare, prevăzut de art. 20 alin. 1 din Legea nr. 554/2004, s-a împlinit la data de 26.12.2014, potrivit modului de calcul al termenelor prevăzute de art. 181 alin. 1 pct. 2, alin. 2 din Noul Cod de procedură civilă.

Pe de altă parte, instanța constată că potrivit plicului existent la fila 68 din dosarul de recurs acesta a fost predat la oficiul poștal la data de 23.12.2014 înăuntrul termenului de recurs.

În consecință, se impune respingerea excepției tardivității recursului declarat împotriva sentinței civile nr. 1872/26.11.2014.

Cu privire la excepția nulității aceluiași recurs, întemeiată pe dispozițiile art. 489 alin. 2 din Noul Cod de procedură civilă, instanța constată că recursul promovat vizează modalitatea de interpretare și aplicare a dispozițiilor ce reglementează acordarea cheltuielilor de judecată.

Modalitatea de reglementare a acestei instituții juridice este determinantă pentru calificarea dispozițiilor legale corespunzătoare ca fiind prevederi de drept material sau norme de procedură. Astfel, dispozițiile art. 451 alin. 2 din Noul Cod de procedură civilă, a căror aplicare a fost criticată de către părțile prin recursul promovat, reprezintă împreună cu celelalte dispoziții ale art. 451 cadrul juridic al instituției cheltuielilor de judecată. Indicarea categoriilor de sume care intră în conținutul noțiunii analizate, a modalității de stabilire a acestora, reprezintă elemente ce caracterizează dreptul material cu privire la această instituție,

reglementând condițiile de determinare a întinderii drepturilor și obligațiilor corelative.

Împrejurarea reglementării instituției prin dispozițiile Codului de procedură civilă nu determină în mod necesar natura procedurală a prevederilor analizate, impunându-se natura corespunzătoare scopului și modalității de reglementare, având în vedere că instituția cheltuielilor de judecată este specifică procesului civil, cu consecința firească de reglementare în cadrul instituțiilor ce caracterizează procesul civil.

Drept urmare, Curtea apreciază că motivul de recurs invocat în această privință se încadrează în dispozițiile art. 488 pct. 8 din Noul Cod de procedură civilă și, în consecință, nefiind îndeplinite condițiile prevăzute de art. 489 alin. 2 din Noul Cod de procedură civilă va fi respinsă și excepția nulității recursului declarat împotriva sentinței civile nr. 1872/26.11.2014.

Analizând recursul promovat împotriva sentinței civile nr. 1149/10.09.2014, în condițiile art. 488 din Noul Cod de procedură civilă, instanța l-a apreciat ca fiind fondat pentru considerentele următoare:

Refuzul autorității pârâte de a comunica informațiile solicitate de către societatea reclamantă a fost justificat de incidența excepției de la accesul liber al cetățenilor reglementate de dispozițiile art. 12 alin. 1 lit. c din Legea nr. 544/2001, apreciindu-se că "informațiile solicitate privesc activitățile unor societăți private, iar cunoașterea și folosirea acestora ar conduce la împiedicarea, restrângerea sau denaturarea concurenței, prin stabilirea direct sau indirect, a unor prețuri de cumpărare sau de vânzare sau orice alte condiții de tranzacționare care ar denatura raportul cerere/ofertă".

În raport de elementele relevate de refuzul pârâtei, față de condițiile legale indicate de art. 12 alin. 1 lit. c din Legea nr. 544/2001, instanța constată că legea reglementează două ipoteze distincte de producere a unei vătămări, respectiv asupra dreptului de proprietate intelectuală sau industrială și, pe de altă parte, asupra principiului concurenței loiale.

Necesitatea îndeplinirii unei proceduri speciale în vederea protejării anumitor informații de către ofertantul din cadrul procedurii de achiziție publică, invocată de către intimata reclamantă, vizează caracterul confidențial al informațiilor protejate de dreptul de proprietate intelectuală în sensul dispozițiilor Legii nr. 544/2001.

Având în vedere elementele de fapt și de drept care au justificat refuzul pârâtei, instanța apreciază că în cauză caracterul confidențial atribuit sau nu de operatorul economic informațiilor cuprinse în oferta din cadrul procedurii de achiziție publică nu are relevanță sub aspectul verificării modalității de respectare a principiului concurenței loiale.

Din această perspectivă prezintă importanță în prezenta cauză modalitatea de folosire a informațiilor în discuție și efectele acestei utilizări de către cel în posesia căruia au ajuns informațiile respective. Asumarea de către ofertanții din procedura de achiziție a transparenței informațiilor derivate din participarea la procedura de obținere a unor contracte din bani publici nu echivalează cu ignorarea principiului concurenței loiale consacrat de dispozițiile art. 135 alin. 2 lit. a din Constituția României, o atitudine contrară reprezentând o eludare a normelor constituționale.

Limitele protecției realizate în respectarea principiului menționat reprezintă elemente de fapt și de drept care se circumstanțiază în funcție de situațiile particulare în care se ridică problema respectării concurenței loiale.

În cadrul procedurii de achiziție publică autoritatea contractantă are obligația respectării scopului și a principiilor care guvernează procedura conform dispozițiilor art. 2 din O.U.G. nr. 34/2006, printre care și asigurarea transparenței și integrității procesului de achiziție publică. În îndeplinirea acestei obligații autoritatea contractantă are obligația asigurării transparenței atribuirii contractelor de achiziție publică și a încheierii acordurilor-cadru prin publicarea, în conformitate cu prevederile O.U.G. nr. 34/2006, a anunțurilor de intenție, a anunțurilor/invitațiilor de participare și a anunțurilor de atribuire (art. 47 alin. 1).

Obligația asigurării transparenței în cadrul procedurii de achiziție publică are limitele impuse de celelalte obligații stabilite de legiuitor prin același act normativ, inclusiv de cea

privind evitarea situațiilor de natură să determine manifestarea concurenței neloiale (art. 66 alin. 1).

Tot din perspectiva protejării concurenței loiale dispozițiile art. 208 alin. 1 lit. b din ordonanță recunosc autorității contractante dreptul de a nu comunica anumite informații din cele prevăzute la art. 207 alin. 2 lit. c. Informațiile vizate se referă la caracteristicile și avantajele relative ale ofertei câștigătoare în raport de celelalte oferte admisibile sau necâștigătoare, respectiv la numele ofertantului căruia urmează să i se atribuie contactul de achiziție publică sau, după caz, ale ofertanților cu care urmează să se încheie un acord cadru.

Aceste dispoziții reprezintă transpunerea în materia achizițiilor publice a principiilor aplicabile activității comerciale, inclusiv protejarea concurenței loiale, avută în vedere de dispozițiile art. 12 alin. 1 lit. c din Legea nr. 544/2001.

În categoria informațiilor la care fac referire dispozițiile art. 208 alin. 1 lit. b și ale art. 207 alin. 2 lit. c, Curtea apreciază că se încadrează cele conținute de propunerea financiară și cea tehnică, astfel cum sunt definite aceste noțiuni de dispozițiile art. 3 lit. t, Ț din O.U.G. nr. 34/2006, ca părți componente ale ofertei conform art. 3 lit. q din aceeași ordonanță.

Astfel, propunerea financiară cuprinde informațiile cu privire la preț, tarif, alte condiții financiare și comerciale corespunzătoare satisfacerii cerințelor din documentația de atribuire, iar propunerea tehnică cuprinde oferta elaborată pe baza specificațiilor tehnice indicate în caietul de sarcini, specificații care reprezintă cerințe, prescripții, caracteristici de natură tehnică corespunzătoare necesității autorității contractante, conform dispozițiilor art. 35, 36, 37 din O.U.G. nr. 34/2006.

Comunicarea informațiilor cuprinse în propunerea tehnică și cea financiară poate avea drept consecință denaturarea mediului concurențial ce trebuie să caracterizeze activitatea economică, consecință ce derivă din cunoașterea strategiilor financiare, a soluțiilor și mijloacelor tehnice avute în vedere de un participant la procedura de achiziție publică cu ocazia elaborării ofertei. Aceste elemente reprezintă, totodată, și criteriile de calificare pe care autoritatea contractantă are dreptul de a le aplica potrivit dispozițiilor art. 176 din O.U.G. nr. 34/2006, în raport de acestea ofertanții depunând documentele de calificare doveditoare.

Finalizarea procedurii derulate pentru atribuirea contractului de execuție lucrări se concretizează prin condițiile de derulare a raporturilor juridice materializate prin contractul de executare a lucrărilor. Elementele acestui contract sunt indicate prin anunțul de participare, urmând a fi stabilite în concret în raport de elementele furnizate de oferta declarată câștigătoare. Informațiile cuprinse în propunerea tehnică și în cea financiară fac parte din contract sub forma documentelor anexe la acesta, urmând regimul juridic analizat anterior, împreună cu alte documente indicate de dispozițiile O.U.G. nr. 34/2006 și de autoritatea contractantă.

Protejarea principiului concurenței loiale impune excluderea de la comunicarea ca informații de interes public a elementelor din contract care se circumstanțiază propunerii tehnice și financiare, cuprinse în documentele anexă la contract.

În acest context normativ caracterul public al dosarului de achiziție publică consacrat de dispozițiile art. 215 din O.U.G. nr. 34/2006 are limitările impuse de însuși textul acestui articol, dar și de dreptul comun în materia informațiilor de interes public reprezentat de Legea nr. 544/2001, aplicarea dreptului comun impunându-se de sintagma finală a textului „potrivit legii”.

Aspectele relevate de Hotărârea pronunțată la 14 februarie 2008 de Curtea de Justiție a Uniunii Europene în cauza C-450/2006 nu au relevanță în prezenta cauză având în vedere premiza de la care a plecat recurența-pârâtă în justificarea refuzului, premiză care implică protecția principiului concurenței loiale.

Față de aceste considerente, în temeiul art. 496 alin. 1, 2 coroborat cu art. 488 pct. 8 din Noul Cod de procedură civilă a fost admis recursul promovat împotriva sentinței civile nr. 1149/10.09.2014, a fost casată în parte sentința în sensul înlăturării obligației pârâtei de a comunica reclamantei copii ale documentelor de calificare, ale ofertei tehnice și ofertei

financiare ale ofertantului câștigător, aflate în dosarul achiziției publice, inclusiv ca parte a contractului încheiat.

Au fost menținute celelalte dispoziții ale sentinței recurate.

Referitor la recursul promovat împotriva sentinței civile nr. 1872/26.11.2014 pronunțată în același dosar, instanța I-a apreciat ca fiind fondat, în raport de dispozițiile art. 488 pct. 8 raportate la art. 451 din Noul Cod de procedură civilă, având în vedere următoarele:

Aplicarea dispozițiilor art. 451 alin. 2 din Noul Cod de procedură civilă care permit instanței reducerea motivată a onorariului avocaților, ca parte a cheltuielilor de judecată, a fost realizată de către instanța de fond prin valorificarea activității desfășurate de către cabinetul de avocat angajat de către reclamantă. Această valorificare nu a ținut seama de criteriile indicate chiar de dispozițiile analizate, privind complexitatea cauzei, activitatea desfășurată, respectiv circumstanțele litigiului.

Sub aspectul activității desfășurate aceasta a implicat redactarea acțiunii, a răspunsului la întâmpinare și a notelor scrise, susținerea concluziilor asupra excepțiilor invocate de pârâtă prin întâmpinare, respectiv asupra fondului litigiului. Natura inedită a litigiului nu determină în mod necesar și o complexitate ridicată a acestuia pentru a justifica o contraprestație valorică pe măsură. De asemenea, din raportul de activitate depus de către apărătorul reclamantei rezultă facturarea pentru perioadele 01.03.2014-31.03.2014, 01.05.2014-31.07.2014 a aproximativ 29 ore pentru asigurarea asistenței juridice, între acestea fiind reținute activități precum revizuirea proiectelor de acțiune, apărare, pregătirea acestora pentru expedierea către pârâtă, respectiv instanță. Aceste activități se încadrează în categoria pregătirii cauzei, fără a fi necesară imputarea cheltuielilor corespunzătoare în sarcina pârâtei, în contextul în care vizează în mod exclusiv modalitatea de organizare a activității cabinetului de avocat.

De asemenea, prima instanță a dat relevanță și aspectului admiterii parțiale a acțiunii pentru reducerea quantumului cheltuielilor solicitate.

În raport de aceste criterii și circumstanțele concrete ale cauzei, Curtea apreciază că suma de 13.117,54 lei solicitată de reclamantă cu titlu de cheltuieli de judecată, reprezentând onorariu de avocat, este vădit disproporționată, impunându-se reducerea acestora la quantumul de 5.000 lei.

Față de aceste considerente, în temeiul art. 496 alin. 1,2 coroborat cu art. 488 pct. 8 din Noul Cod de procedură civilă a fost admis și recursul declarat împotriva sentinței civile nr. 1872/26.11.2014, a fost casată în parte sentința menționată în sensul reducerii quantumului cheltuielilor de judecată efectuate în primă instanță la suma de 5.000 lei.

Au fost menținute celelalte dispoziții ale sentinței recurate.

În temeiul art. 453 alin. 1 din Noul Cod de procedură civilă, în raport de poziția reprezentantului recurenteii, instanța a luat act că aceasta, partea care a câștigat procesul prin admiterea recursurilor, nu solicită cheltuieli de judecată.